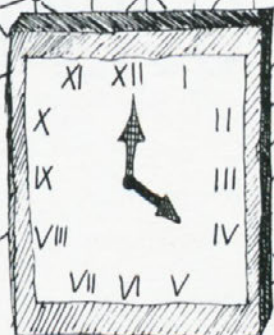

Osnovna šola heroja Bračiča

Tržič

stezice

231 let
št. 31

K. GABER

FOTOGRAFSKI
ŠUSTARSKE NEDELJE

1

PEKO

O ČEVLJARJIH

2 O čevljarstvu in čevljarjih

Tržič je imel zaradi svoje lege vse pogoje za razvoj obrti že v najstarejših časih. Pot preko Ljubelja je povezovala razvite severne pokrajine z južnimi predeli, predvsem s Trstom, ki je bil že od nekdaj trgovski in obmorski center.

Vodna sila je dajala Tržiču pogoje za razvoj obrti. Okolica pa za razvoj živinoreje, ki je preskrbovala Tržič in sosednje predele z mesom, usnjarsko in čevljarjsko obrt pa s kožami.

V 18. stoletju je bilo toliko čevljarjev, kolikor so njihovih izdelkov rabili za domačo rabo. Sčasoma se je razvila kupčija izven domačega kraja. K temu so v veliki meri pripomogli trgovci in prevozniki, ki so prevažali blago iz Trsta in drugih južnih predelov preko Ljubelja v srednjo Evropo in v obratni smeri.

Čevljarjska obrt se je pod temi pogoji lepo razvijala. Posamezni obrtniki so se začeli udeleževati raznih razstav, na katerih so prikazovali svoje izdelke in jih prodajali. Tako najdemo že leta 1844 izdelke tržiških čevljarjev na ljubljanski razstavi (Bleiweisove novice).

Če je bila soba dovolj velika, je služila za družinsko sobo, obenem pa tudi za delavnico. V vogalnem kotu sobe je bil ob oknu navadno oder iz desk, da se niso poškodovale tla sobe. Na tleh je stala delovna miza z orodjem. Ob mizi pa je bil trinožni čevljarjski stol, police za kopita in posoda z vodo za namakanje čevljev in podplatnega usnja. Na steni so visele šablone posameznih vzorcev in papirnate mere z imeni naročnikov.

Ker so čevljarji delali tudi pozno v noč, so morali imeti petrolejske svetilke. S svetilkami so problem rešili na ta način, da so na vsako stran štirioglatega stojala, ki je bilo na sredi delovne mize, obesili po eno stekleno kroglo, napolnjeno z vodo.

V Tržiču so šivali vse ročno, ker še niso poznali šivalnega stroja.

Z izumitvijo šivalnega stroja so bili dani pogoji za nastanek industrijske obutve.

Etnološki prikaz delavnice v Kurnikovi hiši

Tako so včasih delali in popravljali čevlje

Jože Tišler in Jože Gros ocenjujeta stare čevlje

Moj ded je bil izučeu čevljar

Spraševal sem staro mamo Francko Blažič, Kovor 47.

Ded Nande Blažič je bil izučeu čevljar. Učil se je doma, saj je imel njegov oče pravo šušgarsko delavnico. Poleg domačih so v delavnici delali tudi drugi čevljarji. Čevlje so delali od začetka do konca. Po "muštrih" so izrezali iz "ledra" dele čevljevki so jih nato šivali in zlepili skupaj. V delavnici je dišalo po šušgarskem lepilu.

Delali so od jutra do večera. Svetili pa so si s petrolejkami.

Dedek se je zaposlil v Peku, kajti počasi so šušgarsko delavnico zaprli. Za čevlje, ki so jih izdelovali ročno, so čevljarji porabili mnogo truda in časa. Čevlji pa so imeli enako ceno kot tisti - serijsko izdelani v tovarni. Vendar pa dedek ni odnehal kar tako. Po službi je vseeno še vedno rad sedel na šušgarski stol. Popravljaj je čevlje, za svoje otroke pa je čevljevke še vedno rad izdelal sam. To so bili zelo lepi čevlji, lepo izdelani in otroci so jih zelo radi nosili. Nekaj vzorcev se je ohranilo še doma.

Ded je vedno govoril, da mora imeti čevljev "svoj furn". Bil je zelo priden in natančen pri delu. Iz Peka je nosil domov dele čevljev, da jih je sešil skupaj. K delu je pritegnil tudi ostale člane družine. Mamica in teta nista bili vajeni vleči drete, zato sta imeli ožuljene roke. Konec meseca pa je ded prinesel denar in nagradil tudi njiju. Takrat sta bili zelo veseli in sta pozabili na žulje. Za nagrado sta si kupili, kar sta si najbolj želeli. Ded pa je za prihranke nakupil usnje, dreto, lepilo in drugo, kar je rabil za izdelavo novih čevljevčkov.

Sašo Rožič, 6. razred

V Peko se trudijo mlajšim generacijam prikazati tržiško čevljarstvo

5

Ta tradicionalna prireditve je bila letos že enaindvajseta. Tržičani, še posebej pa zaposleni v tovarni obutve Peko, ter vsi odgovorni za to prireditve, so se na to pripravljali že mesec prej.

V petek, prvega septembra, je bila v avli Peka slavnostna seja, na kateri so prisostvovali tudi vodilni možje naše občine. Direktor te tovarne, Franc Grašič, je najprej pozdravil prisotne in se jim zahvalil za udeležbo. Nato je predsednik prireditve Šuštarstva nedelja, Milan Jazbec, povedal, da se v Peko trudijo mlajšim generacijam prikazati tržiško čevljarstvo kulturo. Letos so pripravili natečaj na temo Čevljev, na katerem bi se šolarji predstavili z likovnimi in literarnimi prispevki. Nanj se je odzvala tudi naša šola.

V paviljonu NOB je bila razstava del nagrajenih šolarjev. Tovariš Milan Jazbec je še pojasnil, da v primeru dežja Šuštarstva nedelja ne odpade, saj bodo na stojnicah prodajali tudi dežnike.

V soboto je bila na vrsti modna revija, pa je žal odpadla, saj je na ta dan preveč deževalo.

Tudi v nedeljo nam je vreme zagodlo, tako tudi ta dan niso mogli pokazati modne revije, bile pa so še druge prireditve. V domu družbenih organizacij je bila že od sobote razstava ptic, ki je tudi letos privabila mnogo ljubiteljev.

V kinodvorani je bila lutkovna predstava o Muci Čopatarici. Nastopil je tudi priljubljeni igralec Polde Bibič. Zanimivo je predstavil šuštarstvo življenje, njegove šege in navade v času pred vojno.

V Kurnikovi hiši je bila razstava likovnih del nekaterih tržiških likovnikov in šuštarstva delavnica. Tam so tudi odkupovali stare čevlje. Čevljev so najprej pregledali, nato pa ocenili ohranjenost, starost in kvaliteto materiala, nato pa so postavili odkupno ceno.

Medtem so bile na Trgu svcbode, ob občini ter na avtobusni postaji, pa tudi na DETeljici postavljene stojnice, kjer so prodajali čevlje, oblačila, posodo, tudi hrano. Že zjutraj se je po trgu kar trlo obiskovalcev.

Kljub slabemu vremenu je prireditelj uspela, ker so se organizatorji zelo potrudili.

Maja Ančimer, 8.razred

"Na Šuštersko pridemo vsako leto in tudi letos smo prišli, kljub slabemu vremenu. Ponudba se mi letos ne zdi preveč pestra, veliko stojnic je praznih, seveda zaradi vremena. Do sedaj smo malce krožili po Trgu svobode, nameravamo pa si ogledati še razstavo ptic Kalinka."

Jože iz Bistrice

"Ogledali sva si, kaj ponujajo na stojnicah. Radi bi kupili zimske škornje, pa še nisva našli pravih. Šli bova še na Modno revijo, če bo, seveda, in na Ex-tempore v Kurnikovo hišo."

Irena in Ksenija iz Tržiča

"Prišli smo z Bleda, da vidimo, kaj ponujate v Tržiču. Kupili smo smučarske rokavice. Na plakatu smo prebrali, da se odvija tudi razstava mačk in bomo verjetno skočili še tja."

Franc z Bleda

Anketo izpeljala Mojca Marin

V TRŽIČU BO ČEVLJARSKI
MUZEJ SLOVENIJE

7

Franc Grašič, direktor Peka, in
Žvonka Pretnar, direktorica Zavoda za kulturo in
izobraževanje

PRERAŠČANJE ČEVLJARSKE ZBIRKE V ČEVLJARSKI MUZEJ SLOVENIJE

Pobudo za ustanovitev takega muzeja v Trziču sta dala Franc Grašič in Janko Mladič, Zvonka Pretnar pa je predstavila zasnovo čevljarskega muzeja.

Podpis dogovora čevljarske in usnjarske industrije o ustanovitvi čevljarskega muzeja v Trziču. Dogovor so podpisali predstavniki Peka Trzič, Alpine Žiri, Planike Kranj, Trio Trzič, Tolo Šentjur pri Celju, Kopitarna Sevnica, Ciciban Miren pri Novi Gorici, Tovarna usnja Slovenj Gradec, Koto Ljubljana, Žmaga Ljubljana, TOB Novo mesto, Splošno združenje usnjarsko predelovalne industrije pri GZS, Zavod za kulturo in izobraževanje Trzič in Tehnični muzej.

Žuau hžiški čevljarski mojstri

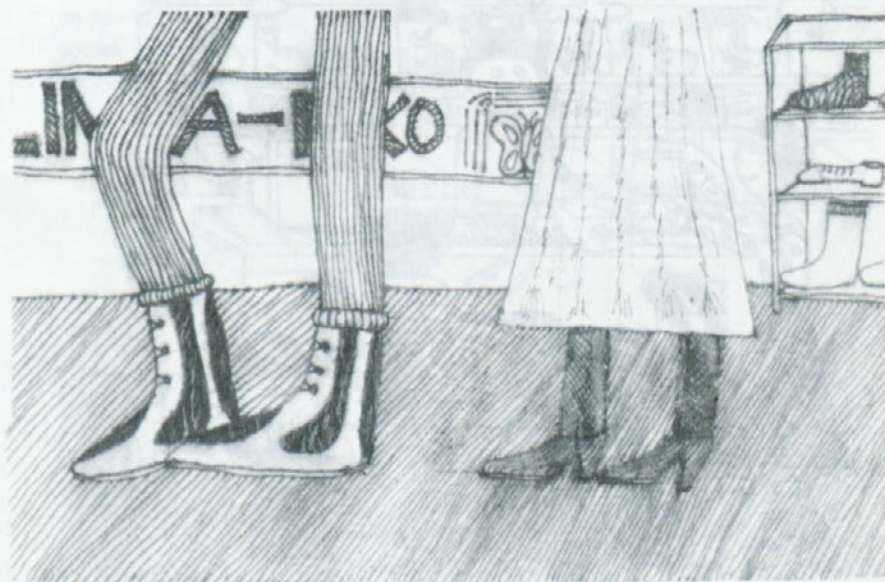
Znani čevljarski mojstri so bili: Tišlerjevi, Srečniki, Dobrini, Kramarjevi, Tomazini, Jurkoviči, Grossmajerji, Robleki, Megliči.

Izdelovali so klobučevinaste copate, sandale, gozjarice, polškornje, visoke škornje, kološne (iz usnja so bili samo prsti in pete), otroške čevlje in sandale.

Tudi nizki čevlji in sandali so bili nakovani, da se niso usnjeni podplati prehitro obrabili.

Mojstri so svoje izdelke prodajali trgovcem v Ljubljano, Zagreb, Beograd, Sarajevo. Za leto 1870 navaja trgovska in obrtniška zbornica, da so v tržiških delavnicah izdelali pol milijona različnih čevljev.

Podatek smo dobili pri Mariji Petek, ki se veliko veliko ukvarja z zgodovino Tržiča.

10 Delo čevljarjev je bilo včasih težje kot danes

Spraševal sem mojo staro mamo Lucijo Frantar, ki je bila doma v Sebenjah, sedaj pa živi v Kovorju.

V Sebenjah je bilo včasih veliko čevljarjev. Združeni so bili v čevljarški ceh. Pred vojno so nekateri delali ročno, nekateri pa so že imeli stroje. Delavnik je trajal ves dan, pogosto pa se je zavlekel pozno v noč. Ob sobotah so svoje izdelke peljali k svojim odjemalcem.

Delo je bilo težko, zlasti, če so bili čevlji okovani ali šivani. Lažja je bila izdelava ženskih čevljev. Čevljarji pa so imeli tudi vajence, ki so prvi dve leti delali na polju, šele zadnje leto so se učili. Ob ponedeljkih čevljarji niso delali. Takrat so "fucali", kegljali ali popivali po gostilnah, od tod tudi izraz plavi ponedeljek. Ohranil pa se je tudi običaj spuščanja gregorčkov po reki Bistrici.

Delo "šuštarjev" je bilo včasih veliko težje kot danes. Danes imajo v tovarnah vse mehanizirano, delo je seveda veliko lažje.

Aleš Frantar, 6. razred

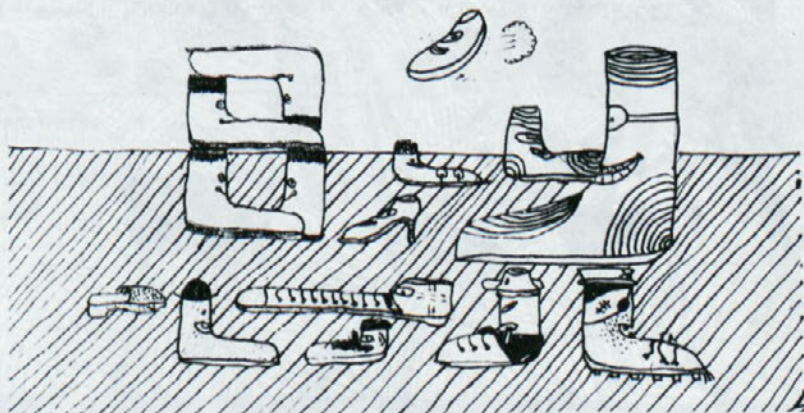
Tržiški muzej bo imel čevljarstvo zbirko stare opreme

11

Spomin na idilo čevljarstva je ohranjen v tržiškem muzeju z izvirno opremo čevljarstva in vzorci izdelkov. Tovarna obutve Peko Tržič se trudi, da bi muzej dobil čim več stare opreme in izdelkov. Tržiški muzej bo v bodoče edini, ki bo imel zbirko iz cele Slovenije. Muzej je s tovarno obutve Peko in ostalimi tovarni v Sloveniji sklenil sporazum za zbiranje opreme, ki jo bodo darovale tovarne.

Prav zaradi tega so strokovnjaki tovarne Peko na Šuštarstvo nedeljo organizirali odkup stare obutve. Posebna komisija je po pravilniku ocenjevala vrednost posameznih izdelkov, ki so jih prinašali občani. Na podlagi ocene komisije so obutev odkupili. Vrednost je znašala od 120 din do 200 din. V posebnih primerih je imela komisija pooblastilo, da posamezne izvirne izdelke dodatno nagradi s posebnim darilom. Ljudje so prinesli stare čevlje, najstarejši so bili od leta 1925 do 1950. Komisija je odkupila od občanov 90 primerov stare obutve. Tudi jaz sem prodal en par očetovih čevljev in zanje dobil 150 din, kemični svinčnik, obesek za ključke in majico. Občani so z velikim razumevanjem sprejeli akcijo ter darovali staro obutev, čeprav so bile cene sorazmerno nizke. Odkup starih čevljev so organizirali pred Kurnikovo hišo v Tržiču.

Miha Gros, 6. razred

1968
FEBRUARY
14

Čevlji v izložbah Peka

13

V zadnjem času se v Bistrici zelo razvija trgovski center. Ta center imenujemo Deteljica.

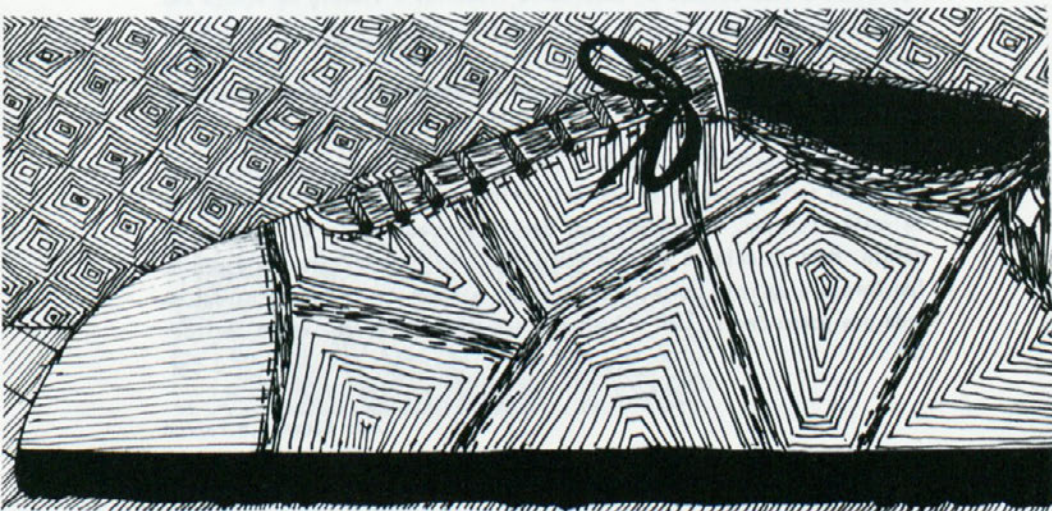
Deteljica ima veliko trgovin z lepimi izložbami. Najlepša izložba se mi zdi izložba prodajalne Peko.

Prodajalna Peko ima razstavljenih mnogo čevljev: od salonarjev do planinskih. Poleg obutve ima tudi drugo športno opremo. S svojo lepo urejeno izložbo je prodajalna zelo vabljiva.

Trgovina je velika in ima kar nekaj oddelkov. Najraje zavijem v športni in ženski oddelek, saj je tam največja izbira in največ zanimivosti. Poleg teh dveh oddelkov sta še moški in otroški oddelek. Na otroškem oddelku je zelo zabavno, saj imajo tako urejeno, da se malčki lahko igrajo, medtem ko njihovi starši izbirajo, kaj bi bilo primerno zanje.

Ko sem se sprehajala mimo izložb Pekove trgovine, mi je v oči padlo izložbeno okno. Tam so čevlji. Eni od njih so mi bili še posebno všeč. To so bili srednje visoki, črni, z rdeče-zelenim trakom. Rada bi jih imela. O tem sem povedala očiju. Upanje, da se mi bo želja uresničila, obstaja.

Alenka Ropret, 6. razred

14 Moja mami je zaposlena v Peku

Velikokrat hodim mimo trgovine, v kateri prodajajo Pekove čevlje. Ker pa sama ne vem, kako čevelj naredijo, sem za pomoč prosila mami, ki je zaposlena v Peku. Povedala mi je, da v osnovni modelirnici izdelajo veliko modelov. Najboljše in najmodernejše modele izberejo kupci. Ko so modeli izbrani, v proizvodnji začnejo z delom.

Najprej v sekalnici zgornjih delov odsekajo vse sestavne zgornje dele čevlja. To so: zgornje usnje, podloga, vmesna podloga, steljka (vložek za v čevelj) in razni okraski. Ko imajo vse odsekano, dele označijo in potanjšajo. Tako pripravljene dele pošljejo v šivalnico zgornjih delov, kjer jih sestavijo in sešijejo. Med tem ko pripravljajo zgornje dele, se v oddelku sekalnice pripravljajo podplate. Tu morajo podplate odsekati, na podplate pritrditi pete, obleči notranjike in podplate ter sešite zgornje dele kompletirati po artiklih in velikostnih številkah. Vse pripravljeno odpošljejo v montažne oddelke, kjer zgornje dele navlačijo na kopito, pokosmatijo robove in nalepijo podplate. Potem s čevljev potegnejo kopita in vložijo steljke. Čevlje pregledajo kontrolorji ter jih odpremijo v skladišče. V skladišču čevlje zavijejo in dajo v kartone.

Prodajna služba ima nalogo, da izdelane čevlje proda kupcem. Tovarna Peko ima kupce po celi Jugoslaviji in še več v tujini.

Katja Špik, 5. razred

Moja mami in oči delata v Peku. Mami je obrezovalka zgornjega usnja, oče pa strojni ključavničar. Oba sta zadovoljna s svojim delom.

Mami dela v interni 551, oče pa v interni 579. Oče popravlja stroje. Če se kakšen stroj v delavnici pokvari, pride on in ga popravi. Popravlja je že veliko strojev. Včasih gre tudi na službeno potovanje, na primer v Varaždin. Mami pa dela za velikim strojem, ki se ji kar kislo smeji med delom. Obrezuje zgornje usnje za čevlje. Ona v končni fazi čevelj naredi. Seveda gre potem čevelj tudi v kontrolo, če je dobro preoblikovan in izdelan.

Jani Klemenc, 6. razred

V omari za čevlje je bilo vse polno čevljev: od otroških, ženskih, moških, adidas, planinskih do vojaških. Nekateri so novi, drugi nošeni, pa tudi neočiščeni so bili med njimi.

Kar naenkrat pa se čevlji med sabo začno pogovarjati in prerekati. Vojaški so planinskim očitali, da so bolj trudni od njih prišli domov. Adidaske so se jezile na salonarje, da jim zastirajo razgled po omari. Le otroški copati so tiho poslušali prepire. Tišina pa je začela motiti druge, zato so začeli dregati, kaj jim je. Copati so žalostno začeli pripovedovati: "Danes pri telovadbi smo morali skakati čez kožo, delati počepe, lesti na drog, najhuje pa je bilo po pouku, ko so nas brcali po avli, vlekli iz rok in nazadnje odlepili podplat. Sedaj smo odloženi v omari in bomo kmalu pozabljeni."

Vsi čevlji so tiho sočustvovali z njimi.

Andrej Bečan, 4. razred

Čevljiček

Na polici v prodajalni Peko je stal čevljiček. Ves je sijal od lepote. Ljudje so gledali v izložbo. V prodajalno je stopila mati z deklico, ki je hotela tak čevljiček, kot sem jaz. In ker ni bilo nobenega takega na zalogi, je prijazna prodajalka pokazala name. Ves sem bil iz sebe, ker me je deklica kupila. Seveda pa je vzela tudi mojega bratca.

Klara Jankovec, 4.razred

Razstava modnih čevljev v paviljonu NOB

Moja mama se ukvarja s projektiranjem trgovine in opreme

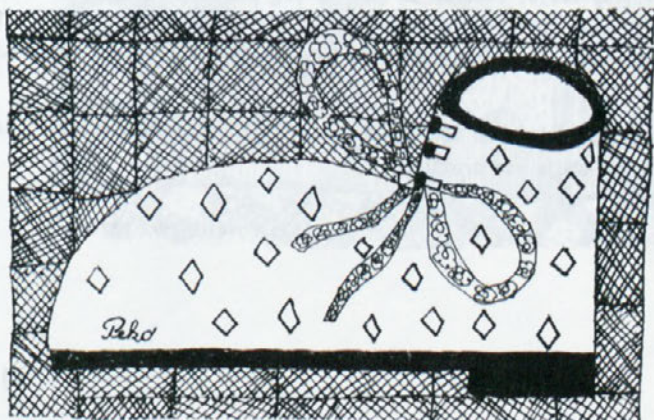
Ta bela pravokotna površina me je že od nekdaj mikala. Že od malega sem rad gledal čez njen rob in segal za različnimi barvnimi svinčniki in flomastri. Ravnila so mi služila kot bojno orožje, svinčniki in radirke pa so z njene površine kar naprej izginjali. Vsi moji poizkusi s šestilom so se končali s prepovedjo njegove uporabe. Risbo, ki je navadno ostajala po maminem večernem delu, sem lahko opazoval le iz varne razdalje.

Danes ta prepoved ni več tako stroga in mi mama dovoli, da si kakšne skice in risbe tudi ogledam. To so ponavadi risbe za opremo.

Moja mama namreč dela na prav takšni mizi, kot jo ima doma, v tovarni obutve Peko kot arhitekt za notranjo opremo. Saj v Peku ne delajo samo tisti, ki izdelujejo čevlje, ampak delajo tudi taki kot moja mama, ki se ukvarjajo s projektiranjem trgovin in opreme. Ta velika tovarna v Trzinu ima svoje trgovine po vsej Jugoslaviji in za te skrbi mama s svojimi sodelavci v projektivnem biroju, da so lepo in primerno urejene.

Ko sedaj v večernih urah po vsakdanjem gospodinjstvem delu mama sede za svojo mizo, se večkrat pogovoriva o njenem delu, ki pravkar v obliki skic nastaja pred mojimi očmi.

Matjaž Jazbec, 5. razred

Pekove izložbe na Deteljici v Bistrici

Te dni sem hodil po Bistrici in pot me je zanesla tudi mimo trgovine tovarne obutve Peko. Privabila me je lepo urejena izložba. Najprej sem si ogledal izložbo, kjer je razstavljena obutev in garderoba. To bo pa nekaj zame, sem si rekel, saj sem zagledal prelepe adidaske. Odkorakal sem v trgovino, da si поблиže ogledam te adidaske.

Ko sem vstopil v trgovino, sem se takoj zaletel v neko žensko, ker je bila trgovina polna ljudi. Odšel sem na športni oddelek in se razgledoval okoli. Bilo je vse polno trenirk, telovadnih dresov, majic in vetrovk. Vse to je bilo lepo obešeno na obešalnikih. Tudi kape in rokavice si tu lahko kupil. Adidaske in ostali športni čevlji pa so bili lepo razvrščeni po policah. Zagledal sem tudi moje adidaske, ogledal sem si jih natančno. Bile so lepe, pa tudi cena je bila dovolj visoka. To me bo mami vesela, ko bom prišel k njej z željo, da mi kupi nove adidaske, sem si mislil. Postavil sem jih nazaj na polico in se odločil, da še malo pogledam po drugih oddelkih v trgovini. Poleg moškega oddelka sem videl na policah tudi šolske torbe in nahrbtnike. V istem nadstropju lahko kupiš čevlje za čisto majhne otroke, kjer imajo postavljena igrala, da se malčki zamotijo, da ne tečnarijo staršem. Po stopnicah sem se spustil v spodnji oddelek, ki je ves namenjen ženski obutvi. Seveda, ženske imajo vedno veliko želja, tako da je bilo tukaj vse polno čevljev vseh vrst, od nizkih peta do najvišjih, pa škornji, tudi salonarji in copati. Tukaj lahko kupijo tudi lepe torbice, ki se podajo k čevljem, pa še modni pas.

Ko sem si ogledal še tu vse, sem odšel iz trgovine in si mislil, da se tukaj lahko obuje vsa družina.

Anže Povalej, 6. razred

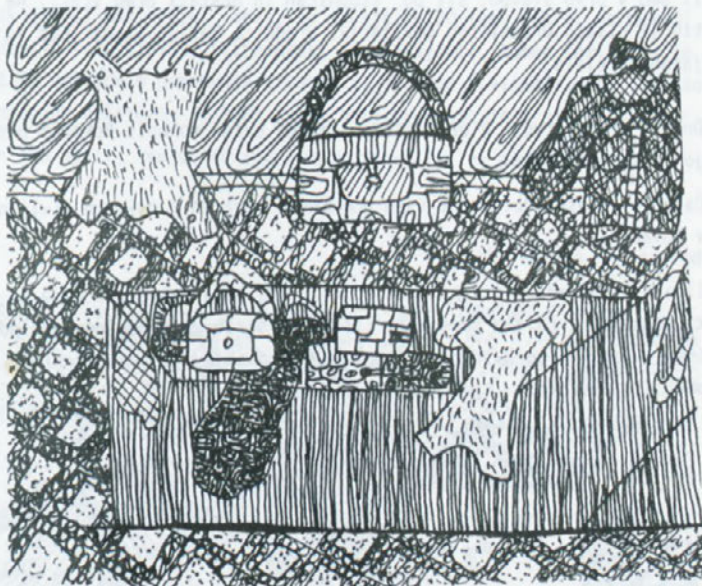
IZLOŽBE

19

Skoraj vsak dan se sprehajam po centru Deteljica. Opazujem izložbe in vedno vidim najbolj opazne izložbe tovarne obutve Peko Tržič. Peko Tržič izdeluje čevlje, v centru Deteljica pa ima svojo tovarniško prodajalno. Izložbe so založene s čevlji dobre kakovosti. V izložbah vidimo tudi stare slike čevljarske obrti ter fotografije naših najboljših smučarjev, kot na primer Bojana Križaja in Mateje Svet.

Tudi jaz kupujem v Pekovi prodajalni. In vedno kupim tisto, kar vidim v izložbah. Pekove izložbe vedno privlačijo kupce.

Petra Sedminek, 6. razred

glasilo tovarne obutve

Peko tržišč

V uredništvu časopisa čevljar v Peku

V torek, 20.2.1990, smo z literarnim krožkom obiskali tovarno Peko. Razdelili smo se v tri skupine. Prva skupina je šla k vratarju, druga v avlo, tretja pa v uredništvo Čevljarja - tam sem bila tudi jaz. Vstopili smo v prvo stavbo, šli po stopnicah in obstali pred vrati. Na vratih je pisalo Uredništvo Čevljarja. Urednica Marija Slapar nas je prijazno sprejela.

Delo v uredništvu: V uredništvo najprej pride rokopis. Rokopis popravi-
jo in ga natipkajo.

Časopis obvešča delavce o vseh pomembnih stvareh o delu in življenju
v tovarni.

Izdaja časopisa: Delavski svet odloči, kaj bo v časopisu, komu so član-
ki namenjeni. Če jim ponagaja tiskarski škrat, se morajo v naslednji
številki nujno opravičiti. Prispevke lahko objavijo tudi anonimno. Pris-
pevkov ni veliko.

Sanja Škofic, 7.raz.

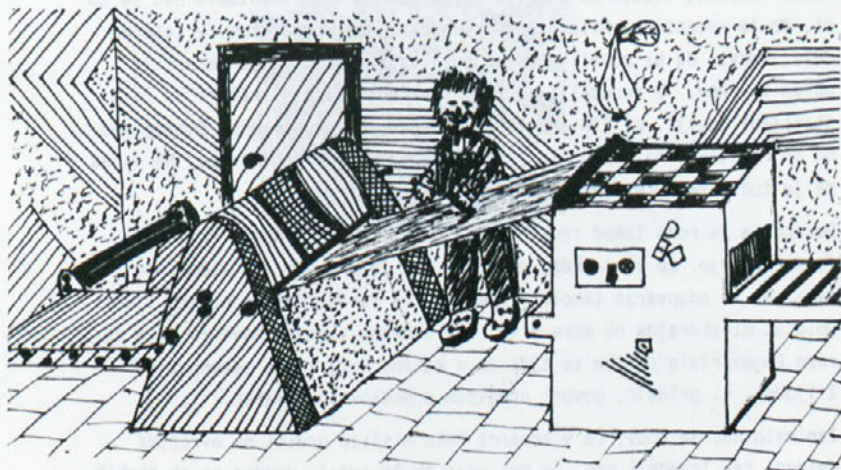
Pred kratkim smo bili na obisku pri urednici Čevljarja Mariji Slapar. Povedala nam je mnogo zanimivih stvari o časopisu, ki izhaja v tovarni Peko, o Čevljarju.

Če zaposleni v tovarni Peko želi, da kaj objavijo, potem napiše članek in ga prinese urednici. Ona ga v uredništvu popravi, mu določi velikost in obliko črk. Določi tudi, na kateri strani časopisa bo natisnjen. V uredništvu zberejo vse primerne prispevke, jih uredijo, lektorirajo in opremijo. Časopis jim tiskajo v Gorenjskem tisku v Kranju, v 4200 slovenskih in 2200 hrvaških izvodih, to pa zato, ker ima Peko poslovalnice tudi v ostalih republikah v Jugoslaviji. Teh pa je 147.

Čevljar je začel izhajati leta 1960 in se je imenoval Naš list. Prvi urednik je bil Govc Peter, sedaj pa izhaja že 30 let, enkrat na mesec. List dobijo vsi delavci, štipendisti in upokojeanci. Namen Čevljarja je obveščati delavce o pomembnih stvareh za delo in življenje. Ker je časopis namenjen delavcem, je tudi jezik bolj preprost in v njem ni tujk.

Preden smo odšli, smo se Mariji Slapar zahvalili za pogovor z nami.

Alenka Rozman, 7. razred

V mestu Tržič je tovarna Peko. Njen ustanovitelj je Peter Kozina. Iz leta v leto se je ta tovarna modernizirala in sledila svetovni moči čevljev. Iz sezone v sezono je spremljala modne trende in prodajala čevlje na vse konce sveta. Izdelki so bili ljudem vseč in novica o dobri proizvodnji se je hitro širila iz države v državo. Tako so ljudje prihajali na ogled proizvodnje in nakup čevljev. Ker so ljudje nenehno prihajali, je tovarna potrebovala recepcijo za sprejemanje gostov. Recepcija je bila ustanovljena leta 1903. Delo v recepciji opravlja tov. Milena Svedic, ki dela na tem delovnem mestu že 15 let. Vsak dan sprejema goste in jih usmeri tja, kamor želijo. Kdor hoče priti v tovarno, se mora najprej oglasiti v recepciji. Gostje prihajajo z vseh koncev sveta. Treba je obvladati vsaj dva svetovna jezika: angleščino in nemščino.

"Z gosti je treba biti prijazen in ustrežljiv in le redko se zgodi, da se z gosti ne razumem," pojasnjuje tov. Svedičeva. "KO pridem na delo, me včasih gostje že čakajo, največkrat pa pridejo okrog osme ure in kasneje." Na vprašanje, če takšen dan sploh ni nobenih gostov, kar se nam je zdelo povsem običajno, smo dobili presenetljiv odgovor:

"Nikoli se ne zgodi, da ne bi bilo nobenega gosta. Res je, da jih je včasih veliko, včasih pa malo, a pride vedno kdo." Zanimalo nas je tudi, če je receptorka Milena Svedic zadovoljna s prostorom, v katerem dela. Pravi, da bi morali prostor bolj vzdrževati, da je recepcija obraz tovarne. V recepciji je tudi steklena omara, v kateri so razstavljeni čevlji, ki jih aranžerji zamenjajo vsako sezono. Skoraj vedno so razstavljeni tudi dela umetnikov, največkrat slikarjev. Na ogled pa je tudi stara čevljarjska delavnica.

Recepcija je eden izmed redkih tihih prostorov v tovarni. Prijatelji jo sprašujejo, če ji je kdaj dolgčas, ker je v recepciji zaposlena sama. Na to odgovarja takole: "Sem sama, a vendar sem vedno med ljudmi. Dolgčas mi skorajda ne more biti, saj nenehno videvam nove in nove oblike. Pojavljala pa sem se tudi že s kakšno bolj znano osebnostjo." Z ljudmi, ki pridejo, govori predvsem o poslovnih stvareh.

Zanimalo nas je tudi, če v tovarni Peko mislijo preiti na evropski delovni čas. Izvedeli smo, da ne, vsaj ne še sedaj, vendar pa ob torkih

delovni čas že traja od 6. do 16. ure.

Po enournern: pogovoru smo morali zapustiti prijazno receptorko Mileno Snedic, saj jo je čakalo delo, mi pa smo tudi hite'i domov zapisovat, kar smo izvedeli. Tov. Mileni Snedic se lepo zahvaljujemo za pogovor.

Laura Špik , 7. razred ir
Mojca Aljančič, 8. razred

Mojca, Alenka in Laura pri
Mileni Snedičevi

Pred
upravnim
poslopjem
Peka

Jaz sem ubog čevelj

Jaz sem ubog čevelj. Kdo se me spomni? Vsak dan hitim s tisoč koraki na uro.

Moj lastnik Žiga me nikdar ne pusti v miru. Meče me iz kota v kot. Hočem imeti mir pred njim. Nikoli me ne očisti. Skoraj vsak dan tišči v moja usta svojo nogo.

Zunaj pada dež. Žiga hop v moja usta, zdrvi po stopnicah in že stoji v veliki luži. Zebe me. Skače od luže do luže, jaz pa drgetam od mraza. Doma me vrže v kot in se ne zmeni zame. Drugič se mu bom maščeval. Vrgel ga bom v lužo, napije naj se vode!

Žiga Milanič, 4. razred

Čevelj

Vraba čevelj svoje ime ima:
levi in desni, le ta dva obstojata.

Včasih čevalji so blatni
in vedno so isti,
če jih vraba dan lastnik ne očisti.

Ana Maršič, 4. razred.

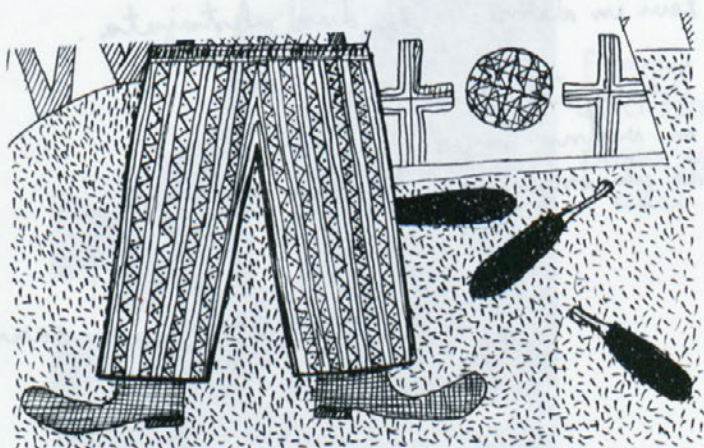
NOGA

Da noga ni bosa,
da je ne rmoči rosa,
si čevlje obuje.

Pa hodi in teče,
pleše in skače,
ovir, kapseke preskakuje.

Ho noga se utruji,
da napori niso prehudi,
copate obuje.

Rob Ahacič, 4. r.

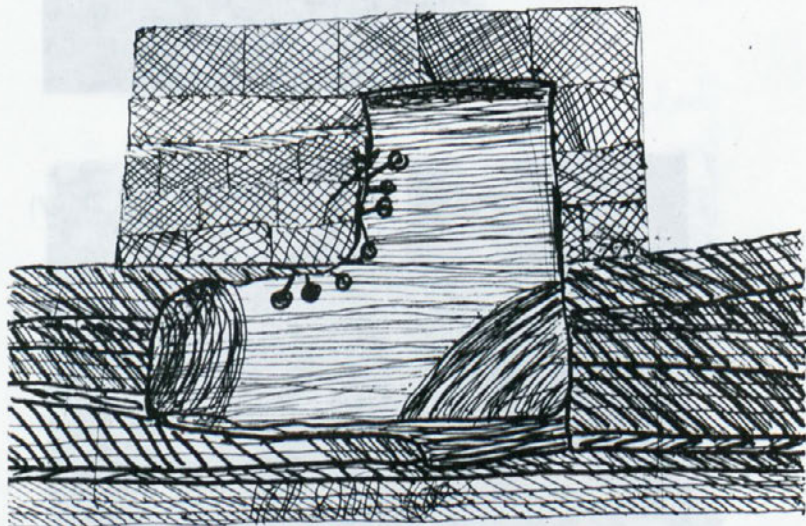
Anže, Bernard,
Aleš in Marko
zapisujejo, kar
jim o svojem
delu pripoveduje
Franc Godnov,
vratar v Peku.

„V Peku sem še 25 let. Pred leti sem delal tudi poročnice in pomoči. Upravičeno, bilo pride v tovarno in bilo odide iz nje, vse prihode in izhode je treba zapisati. Vedeti je treba, od kod so vozezi pripeljali tovor, kakšen je. Tako tudi, kam ga peljejo. Tovor je treba pregledati, če se ujema z dobavnkami.“

Velikokrat srečujemo tega mošča, vselej mas rajejme iz marmelom.

France Godinov

Sanja, Saša, Petra, Anka, Alenka in Anita
pri Mariji Slaparjevi, urednici tovarniškega
glasila Čevljar.

O čevljih - anketa

Naša družina kupuje čevlje v Pebo. Učasih pa tudi v Planiki ali Borovni. Vedno si izberem čevlje po mojem okusu. Največkrat rjave ali črne. Radi nosim elegantne lahke čevlje ali pa adidaske.

Anka Grohar,
7. razred

Naša družina kupuje čevlje v trgovini Pebo. pre den jih kupimo, pogledamo ceno in kakšni so. Najraje pa nosim miške čevlje.

Saša Fajfar,
7. razred

Naša družina kupuje čevlje v prodajalni Pebo. Najraje nosim lahke pohodne čevlje, vendar so za zimski čas potrebni zimski čevlji.

Alisa Grohar,
6. razred

Ampele mami pravi, da so v prodajalni Pebo najboljše in tudi skraj najcenejši. Jas mislim, da so tudi lepi.

Simona Heglič,
5. razred

31
Naša družina največ kupuje čerlje v Dekovi trgovini. Ne vem kaj ravno v Dekovi, a gotovo zato, ker je najbližja in tudi zato, ker se moj oče najbolj spozna na Dekove čerlje in vedno presodi, ali so čerlje dobri ali slabi. Zato je Dekova trgovina tu v Bistnici, po moje najbolj pri roki.

Spela Dentoncelj,
7. razred

Kadar se v družino odpravimo kupovat čerlje, se vedno odločimo za trgovino Deko. Tam kupujemo čerlje za vso družino. Jaz vedno hočem cokle ali špagarice. Tabe čerlje si želi tudi sestra. Iz trgovine odidemo veseli, saj bomo spet v novih čerljih.

Monika Ahčin,
6. razred

"Čerlje kupujemo v prodajalni Deko. Mami misli, da so tam čerlje najboljše, oče pa, da so v Ljubljani boljše. Jaz pa, venomer rečem: "Čerlji je čerlji, pa moj bo iz Deke, ali iz Ljubljane".
Najraje nosim odidastke. V njih lahko tečem in igram kolo.

Spela Nolimaj,
5. razred

Moj pradedek je bil čevljar

Moj pradedek je bil čevljar. Imel je "šuštarsko mizico" in vse polno pripomočkov za izdelavo čevljev. Enkrat na leto je naredil čevlje tistim v družini, ki so bili najbolj potrebni. Naredil jih je tudi moji stari mami za praznik velike noči.

Ti čevlji so bili veliki, črni, z debelimi narezanimi podplati. Vežalke so se zavezovale visoko po nogi, podobno kot pri drsalkah. To so bili čevlji za vsako vreme, za vse letne čase in za vse različne priložnosti. Z mastjo namazani so se svetili, da si v njih skoraj videl svojo podobo. Prav ponosno so se držali, ko so bili občudovani sredi množice ljudi. Največkrat so ti čevlji viseli čez ramo moje babice. Kajti čim dlje jih je hotela imeti, tem bolj je morala paziti nanje. Z vežalkami, privezanimi na ramo, je hodila skozi sadovnjake. Previdno je čevlje brisala s suho travo in drgnila s končkom mašne obleke. To drgnjenje je bilo podobno božanju po dobro opravljenem delu.

Potem pa je prišlo leto 1943. Takrat je moja babica s tistimi prelepimi čevlji odšla v partizane. Takrat ji niso viseli čez ramo. Bili so še kot novi. Od takrat naprej so bili njen največji zaveznik. Nič kolikokrat so jo rešili iz hudih zagat, posebnokrat, ko je bilo treba teči po kozjih stezah, polnih kamenja, trnja, pozimi snega. Ubogi čevlji! Prav nič se niso pritoževali. Postajali pa so vedno bolj žalostni. Niso več sijali, podplati so se začeli gubati in kazali so znake utrujenosti. Toda bila je vojna in treba je bilo zdržati. Res so vzdržali prav do srede leta 1945, ko so se po dolgem času spet svetili, ko so korakali sredi ceste. Toda njihov sijaj je bil sedaj drugačen. Videli in doživeli so veliko hudega, hujšega od trnjain kamenja. Trdno so bili povezani z utrujeno zemljo. Podplati so bili le še za silo podobni podplatom in živi so pokali na vseh koncih. Tako so prikorakali na nogah moje babice končno domov.

Bili so potrebni počitka. Zaslužili so si muzejsko vrednost, zato so šli delat družbo ostalim starinam v mlinu. Tam so jih pogosto obiskovali pajki in jih prekrili s toplo odejo pajčevine.

Po tolikih letih sem jih vzela v roke in jih močno zdrgnila. Toda v njih ni bilo več življenja. Tudi oni hočejo svoj mir.

ŠUŠTARSKA NEDELJA

Vsako leto dobim nove obleke in nove čevlje. A ti ne trajajo dolgo. Čevlji mi kmalu postanejo pretesni, obleko pa prerastem. Zato potrebujem nove čevlje in novo obleko, kar pa tudi ni poceni. Takrat se spomnim na Šuštarsko nedeljo in čevlje, ki se radi ponujajo za nizko ceno na sončno nedeljo.

Organizatorjem včasih ponagaja muhasta narava, ki ob nepravem trenutku spusti dež, a vseeno pride na znamenito Šuštarsko vedno veliko ljudi. Ob stojnicah, ki so postavljene po ulicah Tržiča, se vedno gnete veliko ljudi, ki si ogledujejo čevlje, torbice in podobne drobnarije. Ponavadi je zraven nekaj otrok, ki si pasejo oči na igračah in sladicah. Pred to razburljivo nedeljo pa stoji gospodična Sobota, ki se hvali z modno revijo, na katero vedno pride veliko ljudi. Najraje jo obiščejo ženske, ki hočejo vedno biti v stiku z modo, pa tudi moški, ki na modno revijo pridejo bolj zaradi manekerk, kot pa zaradi muhaste mode. Med revijo pa je nekaj skečev, ki v primeru mraza in vročine pogrejejo ali ohladi gledalce.

Šuštarska nedelja pa se konča zvečer v Tržiču, ob mizah s pijačo in dobri mi kranjskimi klobasami. Zraven pa igra kakšen ansambel, ki pošrbi za zabavo ljudi. Tako se Šuštarska konča. Naslednji dan pa pride na vrsto čiščenje, pospravljanje...

Drago Matovič, 7.razred

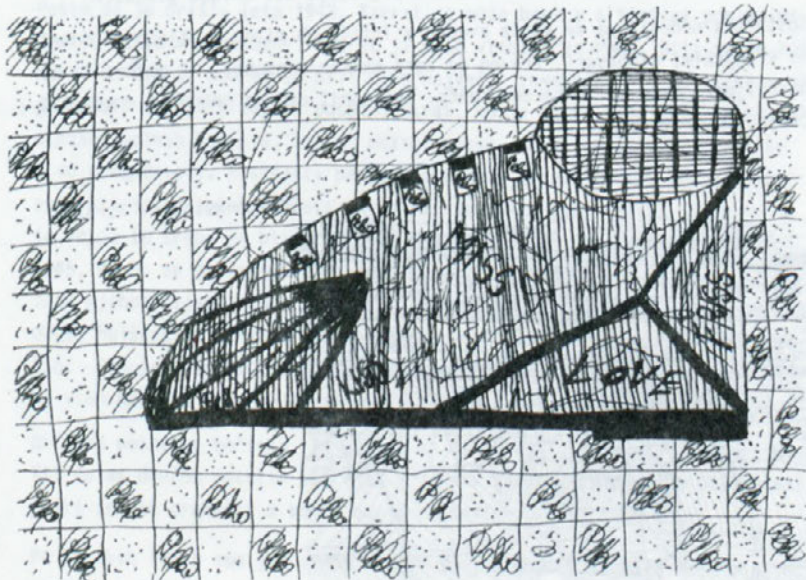
Šuštarška nedelja je za našo družino pravi praznik. Moj praded je bil šuštar, bratranec Miha se je rodil prav na šuštarško nedeljo, jaz pa potrebujem toliko čevljev kot stonoga. Na predvečer Šuštarške nedelje mamica napiše seznam čevljev, ki jih potrebujem. "Ti imaš sedaj številko 35, kupili ti bomo čevlje 36 in škornje 37, jaz potrebujem nove salonarje, škornje, tati pa čevlje in copate."

Zjutraj odidemo v Tržič. Najbolj se veselim šuštarja, ki deli bonbone in pripanke.

Potem pomerjamo čevlje, tati pa nas čaka v slaščičarni, ker pravi, da v takem drenu čevljev še vidiš ne dobro.

Ko zapravimo ves denar, gremo k mami Mari na tržiške bržole.

Rok Ahačič, 4.razred

Prva septembrska nedelja je prišla,
vsak v Sloveniji jo že pozna.
Tudi za Tržič je velik dan,
vsi čevlji Peka pridrve na plan.

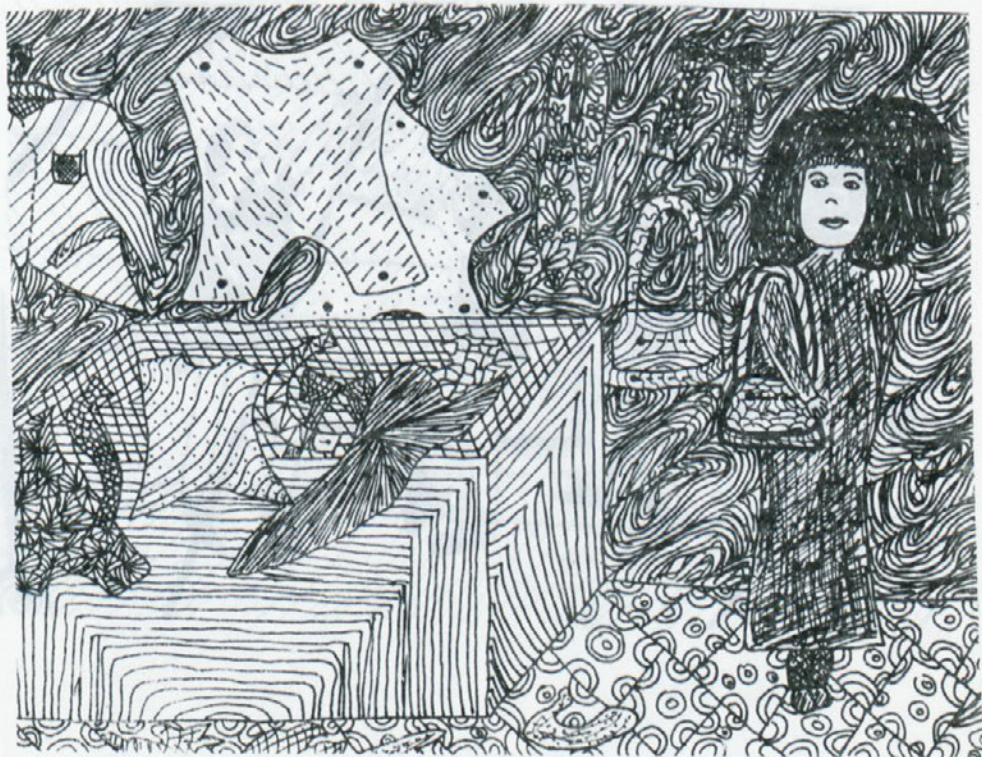
Eni zgodaj v naš kraj prihitijo,
da si lepe čevlje pridobijo.
Na "placu" res je direndaj,
kupljenih čevljev nihče ne da nazaj.

Ko modna revija za Virjem se začne,
vse iz Peka modnega pokaže se.
Ljudem zastaja dih,
v Peku modni je navdih.

Ogleda vredno res je vse,
kar na stojnicah ponuja se.
Kdor pa lačen kje omaga,
mu gostilna z bržolami pomaga.

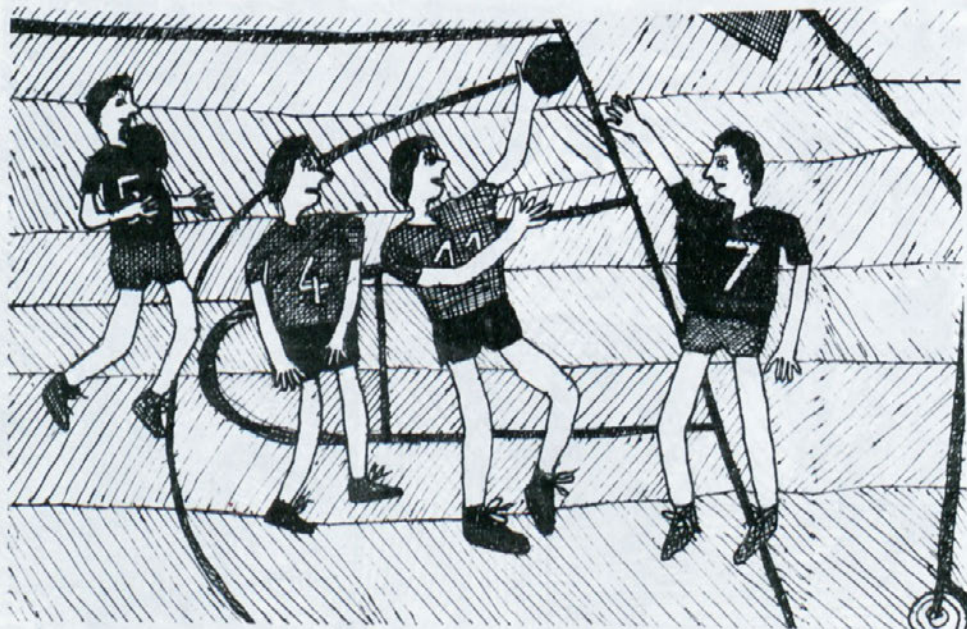
Mojca Marin, 8.razred

IZ ŠOLSKE KRONIKE

Budem v akvariju, plačam vstopnino. Takoj ob
vhodu sem videl na steni ribe. Bilo jih je veliko.
Ko si me ogledam, sem šel gledat bakeni, kjer so
bile večje rabe in želve. Trudil sem se, da bi se dotaknil
ene ribice, a mi ni uspelo.

Boštjan Gabrovšek, 5.r.

Vitan Mal med nami

v novembru 1989

Na srečanju z Vitanom Malom mi je bilo vse všeč. Zelo všeč mi je bilo, ko smo gledali film Poletje v školjki. Vitan Mal nam je pokazal tudi knjigo Mali in veliki junak, v kateri so vse zanimivosti o snemanju filma. Je zelo praktičen in simpatičen mož.

Maja Koselj, 5.r.

Najbolj mi je bilo všeč, ko je govoril o svojem psu, ki mu je duhovito nagajal.

Sebastijan Bohinec, 6. r.

Mislim, da smo bili vsi na tem srečanju dobre volje.

Dušan Hrnčič, 6.r.

Vitan Mal je zelo simpatičen človek. Ima veliko domišljijo. Skoraj vse njegove knjige imajo resnico in domišljijo. Veliko ve o filmu, saj je napisal knjigo z naslovom Mali in veliki junak.

Maja Japelj, 5.r.

Srečanje z Vitanom Malom mi je odkrilo mnogo odgovorov na vprašanja v zvezi s filmom. Vitan Mal nam je največ pripovedoval o filmu Sreča na vrvi.

Ana Debevc, 6.r.

Na srečanju z Vitanom Malom mi je bilo všeč, ko je pripovedoval, kako so snemali film Sreča na vrvi. Po razgovoru s pisateljem smo gledali film Poletje v školjki. To srečanje mi je bilo zelo všeč.

Marko Kovačevič, 6.r.

Na šoli nas je obiskal mladinski pisatelj Vitan Mal. Napisal je precej zanimivih knjig, kot so: Ime mi je Tomaž, Sreča na vrvi, Poletje v školjki, Roki ROK, Vanda. Na vse te knjige je zelo ponosen. Napisal je knjigo o filmu z naslovom Mali in veliki junak. Pripovedoval nam je, kakšne trike delajo, ko snemajo. Po njegovem pripovedovanju so nekateri učenci radovedno spraševali in Vitan Mal jim je na zanimiv in šaljev način odgovarjal. Po končanem srečanju so ga številni učenci zaprosili za avtogram. To srečanje mi bo še dolgo ostalo v spominu.

Tjaša Bertonec, 6. r.

V četrtek, 16.11. 1989, nas je na šoli obiskal znani mladinski slovenski pisatelj Vitan Mal.

Najprej se nam je predstavil, potem pa začel pripovedovati o svojih otroških dogodivščinah. Ugotovili smo, da ima dogodivščin zelo veliko. Nato nam je začel pripovedovati o nastanku in snemanju svojih knjig in filmov.

Veliko nam je pripovedoval o filmskih trikih. Pripovedoval je tako čudovito, da smo mu učenci zelo radi prisluhnili. Tudi smeha je bilo za zvrhan koš.

Za zaključek smo mu podarili šopek in likovni izdelek učenca naše šole.

Polona Žugič, 8. r.

"Lepo pozdravljam ustvarjalce in bralce Stexic!
Na šoli ste bili navdušeni prav nadovedni, tako da smo se dodobra spoznali. Ždaj boste tudi vedeli, kako nastaja film in x vami vned sem nadovedem, če bo mo xa vas posmeli tretji del Poletja v školjki. Če ga bomo, mi boste povedali (ali napisali v Stexicah) o mojih vtisih glede filma, seveda kni-
tično in po pravici, saj sprejemem vsako dobro ma-
menno kritiko."

Vitan Mal

Vitan Mal

Zanimiva lutkovna predstava

V petek, 22. decembra, smo si peto učno uro ogledali češko lutkovno predstavo o znanih osebnostih.

Animatorja lutk sta bila prvovrstna. Med lutkami mi je bil najbolj všeč akrobat, ki je pokazal tudi največ spretnost na lestvi s tremi prečkami. Na lestvi se je prekopicoval in obračal.

Ena izmed lutk je ponazarjala znamenitega, že umrlega trobentača Luisa Armstronga, ki je igral na trobento, pel in hodil po odru. Vzdušje je bilo enkratno. Lutke na vrvicah so bile tako spretno vodene, da so nam pričarale prepričljivo osebnost posameznika.

Ana Debevec, 6. r.

Pa saj me moremo brez šole

Danes je grozen dan! Že takoj zjutraj je šlo vse narobe. Dnevnik, dobro, da Te imam, da lahko vsaj komu kaj povem, ne da bi govoril naprej. Že pred nekaj dnevi sem se odločila, da pred in po pouku ne bom nič jedla, a me je že ob pol sedmih zjutraj lepo vabil sendvič. Nisem se mogla premagati in sem ga pač pojedla.

V šoli, prva ura: fizika. Govorila sem cel kup pravih odgovorov, pa nisem dobila nobenega plusa. Biologija je bila v redu, pri slovenščini pa izvemo, da bomo jutri pisali spis. Še tega se je manjkalo! Zadnjo uro pri matematiki sem se javila, da bi izračunala en vektor, ker sem bila prepričana, da vem pravilno rešitev. Pa sem ga spet polomila! Na koncu je tovariš povedal čisto drug rezultat, pa spet ni bilo nič s plusom!

Na srečo nisem dobila nobene druge slabše ocene.

Doma pa me je spet privabila salama, kruh, sir. Zopet sem pozabila na svoj sklep. Za kosilo pa še italijanska specialiteta: makaroni. Neverjetno, koliko slabih stvari se lahko zgodi v polovici dneva! Popoldne sem v glasbeni izvedela, da bom morala nastopiti na produkciji. Ko pridem domov, me pokliče še Marjana in mi pove, da je jutri tekma. No, še to.

Sedaj, ko pišem vate, dnevnik, pa poslušam stokanje moje sestre, ki jo boli ne vem kaj. Za danes dovolj, dnevnik, do jutrišnjih zapiskov pa počakaj na skritem mestu.

Laura Špič, 7. razred

Naša šola je velika in lepa, ima kup razredov in prostorov. Na pogled so vsi prostori enaki, če pa se vanje pogledimo, se nam pred očmi prikaže svet živali in rastlin, svet črk in števil in svet športa.

43 Hišice za Gregorjevo

V navidez pustih razredih se včasih zgodi kaj lepega in zanimivega. Na primer v zadnjih urah tehnike, ko smo namesto učenja delali hišice za Gregorjevo. Seveda smo najprej dobili material, papir, barve, nože in še druge stvari, ki smo jih rabili pri tem delu. Ker nas je v razredu precej, nas je tovarišica Majda Zvokelj razdelila na skupine. Boštjan, Zoran, Gorazd in jaz smo se odločili za enonadstropne hišico. Za temelje smo uporabili stiropor, da bi hišica lahko plavala.

Delo je teklo počasi, najprej smo si izbrali srednje veliko škatlo, na kateri smo določili, kje bodo vrata in blakon. Nato sem jaz izrezal okna in vrata, medtem so sošolci naredili balkone. Delo ni bilo težko, ampak natančno. Če bi se zmotili le za dva milimetra, bi vse stalo poševeno. Narejene balkone je bilo treba nalepiti, za to sta bila zadolžena Boštjan in Zoran. Z Gorazdom sva se lotila strehe. Zlepila sva pokrova kartonskih škatel, ki sva jih na koncu obrezala. Ker nam je pirmanjkovalo časa, smo pustili delo drugim učencem šestih razredov, ki so se tudi zelo potrudili. Nalepili so streho in dimnik in hišo napol pobarvali. Prišla je zadnja ura našega dela. Narejene hišice smo oddali. Nato so jih odpeljali v Kurnikovo hišo v Tržiču, kjer smo si jih lahko ogledali.

Hišice so spuščali na predvečer Gregorjevega po vodi. Ta ljudski običaj je nastal pred veliko leti. Saj od takrat naprej tržiški čevljarji niso delali pri luči, ampak pri dnevni svetlobi.

Poleg tehnike me zelo zanima biologija, ker učne ure govorijo o živalih, ki so mi posebno všeč. Slaba plat melodije pa je ta, da me tovarišica vedno vpraša, ko se na to nisem pripravil.

Tehnika in biologija sta moja najljubša predmeta. Toda, da ne pozabim na druge šolske ure, ki so tudi včasih zelo zanimive. Take trenutke si nisem v spomin in jih nikoli ne pozabim.

Bernard Alič, 6. razred

Srečanje z Danilom Benedičičem

Kulturni praznik je samo enkrat na leto, zato ga moramo preživeti kulturno. Na naši šoli smo imeli kulturno prireditev. Obiskal nas je gledališki igralec Danilo Benedičič. Na začetku proslave smo videli prizor iz Linhartove igre Županova Micka. Po odigranem prizoru so gosta Danila Benedičiča poklicali, naj nam kaj pove o svojem igranju. Najprej je pohvalil učence, ki so odigrali prizor iz Županove Micke. Rekel je, da bo mogoče eden od njih postal kdaj gledališki igralec kot on. Potem nam je zaigral še on prizor iz te igre. Vse je znal na pamet, čeprav je to vlogo igral že pred leti. Rekel nam je, kako je postal igralec.

Ko je odhajal iz naše šolske avle, je še dodal: "Nasvidenje v gledališču!" In mi smo ga pospremili z velikim aplavzom.

Marko Kovačević, 6.r.

Za 8. februar ali kulturni praznik nas je obiskal Danilo Benedičič, slovenski igralec. Vsi učenci smo ga bili veseli, saj je naš rojak, doma iz Pristave pri Trzihu. Danilo Benedičič je dober igralec, saj je prejel Borštnikov prstan, najvišje slovensko priznanje igralcem.

Aleš Razinger, 6.r.

"Srečem sem, da sem med mladimi rojaki
spoznal toliko konjarmih in talentiranih
učencev."

Danilo Benedičič

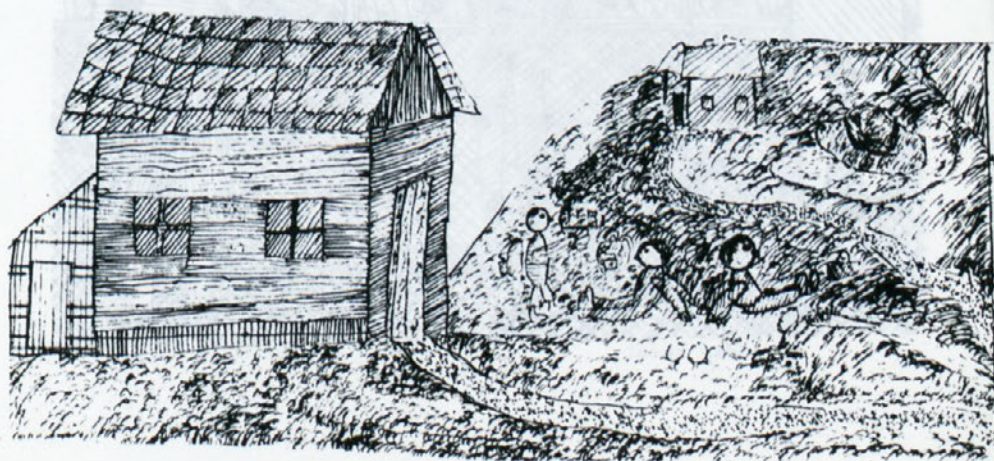
Danilo Benedičič

Vesel sem, da je v tej šoli
 toliko dobrih in zvestih
 mladih planincev. Želim,
 da bi še nadalje vstrajali
 v tako ugojjo.

Jaka Čop

Na prvi strani podaravanja.

22. 11. 1917.

je bil na šoli, lahko bi neki, gledališki dan. Tovariš Boris Kubunič, tajnik ŽKO Trzin, nam je sponoziral, da bo del srečanja gorenjskih gledaliških skupin učencev na naši šoli.

Gledališki skupini iz nadrejske šole Antona Tomaža Limhanta sta nam xaignali dve igri - o Pištaku in Domača naloga: Županova Micka. Obe predstavi sta nam bili všeč. Županova Micka nadrejskih učencev smo lahko primerjali x našo, ki so jo učenci 8. razreda xaignali 8. februarja.

Andreja Beguš, 8. raz.

Tekmovanje za Cankarjevo priznanje 1990

Na šolskem tekmovanju za Cankarjevo priznanje so sodelovali: Maruša Črtalič, Tatjana Križnar, Barbara Ahčin, Vlasta Švab, Mojca Aljančič, Mojca Marin in Janez Gabor. Tema, o kateri je bilo treba pokazati znanje, je bila : Anton Tomaž Linhart in njegovo delo.

17. marca je bilo regijsko tekmovanje v Radovljici. Objavljamo nekaj misli naših učencev, ki so jih zapisali v svojih spisih:

Korenine mojega jezika so slovenske knjige, pesmi in igre. Rada poslušam gorenjske besede. Občudujem Linharta, ki se je trudil, da ohrani njih zven.

Mojca Marin

Slovenščina, jezik, s katerim se sporazumevamo, si delimo veselje, želje, žalost in trpljenje. Z njim živimo, z njim bomo umrli.

Slovenska kultura je kot hrast, globoko zakoreninjena.

Mojca Aljančič

Mojstrovine, ki so nastale pod peresi naših pesnikov in pisateljev, so naš ponos.

Barbara Ahčin

Linhart! To ni človek, ki ga lahko hitro pozabimo. Linhart je večen.

Vlasta Švab

Korenine mojega jezika. Te korenine morajo biti za vsak narod še posebej dobro grajene, saj je od njih odvisno, če bo to drevo stalo trdno. Korenine mojega jezika segajo že v ljudsko slovstvo.

Janez Gabor

Na Koroškem

48
v aprilu 1980

Izlet na Koroško je bila nagrada najboljših tekmovalcev za Cankarjevo priznanje. Ker na Koroško še nisem šla, je bila to enkratna priložnost, da jo bolje spoznam.

Vsi nagrajenci smo se zgodnje petkovo jutro zbrali pred Prešernovo šolo v Kranju. Od tam smo se skozi skozi zamegljena polja Kranja odpeljali proti Trojanam. Profesor Ivo Zrimšek nam je v avtobusu razložil, kaj vse bomo videli in na kaj moramo biti posebej pozorni. Naša prva postojanka je bila na Trojanah. Le kdo se ne bi ustavil tam in poizkusil okusnih trojanskih krofov? Pot smo nadaljevali proti Slovenj Gradcu, kjer smo si ogledali razstavo o Hugu Wolfu in nato še njegovo rojstno hišo. Ob zanimivi razstavi v muzeju nam je kustos propovedoval o življenju svetovno znanega skladatelja. V njegovi rojstni hiši je danes glasbena šola.

Naslednja postaja so bile Kotlje. Ogledali smo si Vorančevo hišo in njegov spomenik. Ob njem smo od domačina, prof. Krivograda, veliko izvedeli o Vorančevem življenju in nastajanju njegovih knjig. Nadaljevali smo z ogledom študijske knjižnice na Ravnah, ki se nahaja v skoraj petsto let starem gradu. Zgodovina tega gradu je precej zanimiva, saj je grad pogosto menjal lastnike, v njem je bila celo gimnazija, zdaj pa je tu knjižnica z lepim številom knjig. V njej hranijo original Dalmatinove Biblije. Knjižnica zbira tudi vsa koroška glasila. Profesor Janez Mrdavšič nam je povedal, da moramo ob branju knjige slišati šumenje vetra, vonjati rože, skratka vse moramo občutiti, kar je v knjigi zapisano.

Ogledali smo si tudi posebno sobo o Prežihovem Vorancu ter njegove izdaje knjig. Voranca so vsi predstavili kot človeka z dobrim spominom. Za vsakega posebej je natančno vedel, s kom je v sorodu. Njegov talent za pisanje je odkrila Zofka Kvedrova. Spodbujala ga je in tako so nastala imenitna dela, ki so prevedena tudi v več jezikov.

Naš izlet smo zaključili z ogledom čudovite baročne cerkve, polne lepih slik. Ob bogati notranjosti cerkve v Gornjem gradu človeku zastane dih in ob tem se lahko le čudiš, kaj vse lahko ustvari človeška roka. Z besedami je vso lepoto težko opisati.

Na izletu po Koroški smo spoznali veliko novega. Slavistični društvi Jesenice in Kranj sta se resnično potrudili in organizirali poučen, zanimiv in lep izlet.

Mojca Marin, B.r.

NARAVOSLOVNI DAN V VIVARIJU

april 1990

V medu nas je avtobus izpred šole odpeljal v Gji
bljamo. Verjetno boste uprvašali zakaj. Odpeljali smo
se, da se seznanimo s nekaterimi stvarmi, ki jih
doslej še nismo videli in dišali. Polni melega pri-
čakovanja smo se odpravili v muzej, kjer smo
opazovali mnoge zanimivega. Prav od muh pa
ni bil tudi dišak v vivariju.

Učenci smo se s profesorjem biologije, ki nam je
dal na voljo nekaj časa, da smo si ogledali mui-
ken prostor, poln zanimivosti. Prebrneli smo vsaki
kotiček in naše glave so pobuhle v vsaki prazen pro-
storček. Ker smo potem uspešno odgovorjali na vsa
stavljena vprašanja, nam je učitelj prinesel živo
kačo. Reča mi bila strupena, a mi pogled se mi je
sprva izdelahudolno, moravno. Ko so jo našli
nekaj časa že imeli v rokah, sem se tudi jaz opo-
gumila in jo pobuhala. Tedaj sem ugotovila, da ne
nimam časa biti. Kmalu je profesor prinesel še
izabo, ki je še nikoli nisem videla od blizu. Zdej
sem jo gledala v dvometroski razdalji. Ko smo za-
pustili prostor, smo nekateri še cel dan premi-
šjevali o kačah in izabak.

Ker smo se lepo zabavali in hkrati videli mui-
čili. Naravoslovni dnevi so poučni.

Elita Šova, 6. razred

B. PRELOG

ŠPORT

V vitrinah v avli šole je polno pokalov – nagrad, ki so jih na različnih tekmovanjih za svoje rezultate dobili učenke in učenci naše šole pod vodstvom učiteljev telesne vzgoje – Janeza Vagnerja, Jane Ahačičeve in Petra Jurkoviča.

BILTEN

letnik X
leto 1989
številka 27

INTERNO
GLASILO

TKS TRŽIČ

54

Izhaja že deset let.
Ureja Janez Kikel.

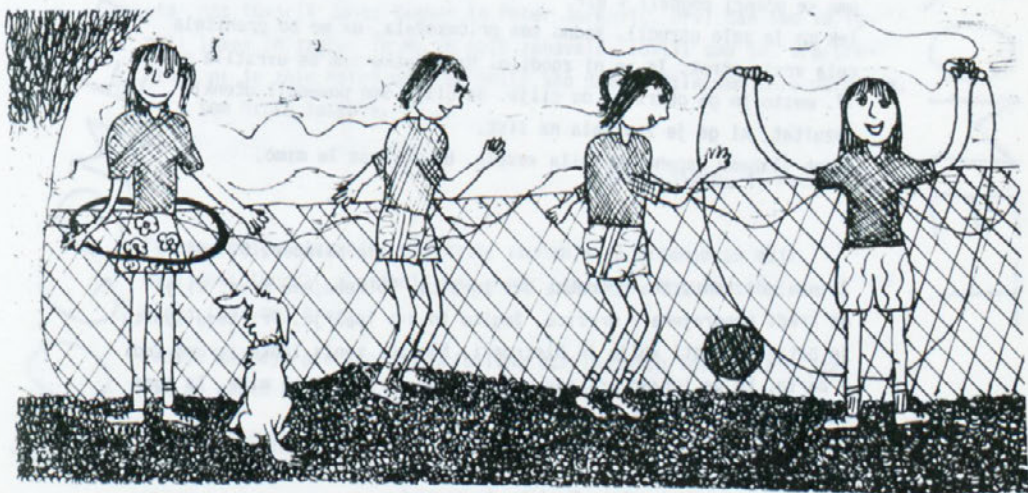

Tek za Bergantov memorial

Četovo se še ni spominjate uspešnega alpinista Boruta Berganta, ki je inqubil življenja v himalajskih gorah. Tudi letos smo v njegov spomin prisedili tek po tržiških ulicah. Tekmovalci so prišli in različnih koncev Slovenije. Teka smo se udeležili tudi učenci tržiških osnovnih šol. Na osnovni šoli heroja Bračiča smo abrali tri ekipe na štadefno tekmo vanje. Imeli smo različno dolge proge. Naj vam opišem progo pionirsk, na kateri smo tekle tudi učenske in ekipe Bračičeve šole: start je bil ravnem mostu Tržiške Bistrice, pa mimo avtobusne postaje na Trg svobode, pri cerkvi sv. Andreja pa v ozko Partizansko ulico do parkirišča pred kinom Tržič, kjer smo navile manaj proti startu, ki je bilj hkrati cilj in mesto na obe predaji.

Uspešno sodelovanje na teku mi bo vzpodbuda na nadaljnji trening. Memoriala Boruta Berganta pa se želim tudi v prihodnje udeležiti.

Andreja Krinaj, 5. r.

Slovenci smo že od nekdaj dobri športniki, če samo pomislimo na Bloke, na bloške smučarje, ki so bili začetniki vsega alpskega smučanja; na Planico, kjer so zgradili eno najtežjih skakalnic na svetu in na kateri vsako leto organizirajo zaključno tekmo za svetovni pokal. Pomislimo lahko tudi na uspehe naših alpskih smučarjev, pa ne samo nanje, pomislimo na vse medalje in priznanja, ki so nam jih prismočali, priskakali, priplavali, prinesli naši najboljši športniki. In prišli bomo do zaključka, da bomo naslednje leto kupili kakšno kartico podarim dobim in s tem pomagali našim najboljšim smučarjem, da bodo še naprej dosegali najboljša mesta v svetovnem pokalu. Jaz jim želim vso srečo.

Franja Germovšek, 8. raz.

O šolskem igrišču

Poleg šole imamo lepo urejeno igrišče. Večkrat organiziramo kros. Prvi kros v tem šolskem letu smo imeli na dan pionirjev. Na štartu me je bilo strah. Ko je tovariš dal znak, da lahko stečemo, smo se učenci pognali v dir. Tek me je zelo utrudil. Vedno sem pričakovala, da me bo prehitela cela vrsta otrok. To se ni zgodilo. Na začetku sem se uvrstila na 17. mesto in ga obdržala do cilja. Na cilju smo povedali učenkini rezultat, ki ga je zapisala na list. Kljub slabemu uspehu sem bila vesela, da je kros že mimo.

Tjaša Kaloper, 6. razred

Za namizni tenis sta potrebna dva igralca. Potrebujemo mizo, ki je na sredi pregrajena z mrežico, žogico in dva loparja. Pri temu športu je potrebno dosti volje in bistrosti. Namizni tenis lahko igramo tudi v parih. Ko ga igramo pri nas v kleti, ga igramo okrog mize. Ta igra se imenuje Amerikanec.

Odločil sem se, da bom treniral, da bom nekoč, če se mi posreči, velik igralec.

Ivan Frelih, 4. razred

57 Rokomet

Vsak ponedeljek in četrtek imamo ob 6. uri rokomet. Treniramo v telovadnici naše šole, včasih pa gremo tudi na igrišče. Ko smo skupaj s soigralkami v vrsti zbor. nas tovariš pokliče. Nato se začnemo ogrevati. Najprej tečemo, potem pa delamo različne vaje z žogo. Včasih najprej igramo igro med štirimi ognji. Po ogrevanju se razdelimo v tri skupine. Medtem dve igrata, tretja pa se ogreva.

KOŠARKA

Vesna Mokorel, 4. razred

Moj najljubši šport je rokomet. Velikokrat igram krilo. To mi je najbolj všeč, ker je najlažje.

KOŠARKA

Duška Jerman 4. razred

Nekega dne nam je tovarišica povedala, da na šoli obstaja tečaj za tek na smučeh. Prijavila sem se in tako smo imeli treninge. Učila sta nas tovariš Janez Vagner in Peter Jurkovič. Prvi dan smo se igrali lovca in zajce. To me je zelo zabavalo, lovili smo se. Ura treninga mi je zelo hitro minila. Odšli smo domov. Bila sem zelo utrujena, zato sem hitro zaspala.

Katja Šivic, 4. razred

Kolesarjenje, plezanje, plavanje, smučanje in drsanje so moji najljubši športi, a najbolj me veseli plezanje. Mogoče zato, ker pleza tudi moj brat.

Fantje začnejo plezati pri približno štirinajstih letih, zato jaz še ne morem na pravo steno (plezalni vrtec). Plezam samo po stenah starega gradu v Bistrici, kjer sem že zelo dober. V zadnjem času sem bil zelo vesel, ker so postavili v naši telovadnici umetno plezalno steno.

Šport krepi telo in duh, zato se bom s športom vedno ukvarjal.

Gašper Koren, 4. razred

NOGOMET

GIMNASTIKA
ROKOMET

Moja druga dva najljubša športa sta roket in košarka. Košarko igram s prijatelji, ki so iz Bistrice. Rokomet igramo v šoli v spomin na znanega alpinista Borisa Berganta. Pri vsaki rokometni tekmi je naš razred zelo dober, sicer pokala še nismo dobili, ga pa vseeno pričakujemo.

Pozimi zelo rad smučam, toda že dve leti nisem stopil na smuči, ker ni bilo dovolj snega.

Ko sem bil še mlajši, sem rad igral nogomet, a me ta šport ne zanima več. Po televiziji pa rad gledam tudi druge športe, kot so vaterpolo, golf, dirke formule 1, kolesarske dirke; od zimskih športov pa smučanje, biatlon, drsanje na ledu, smučarske skoke in bob - eno, dvo ali trosed.

Dani Kovačič, 8. razred

Zelo sem ponosen, da sem bil že pred dvema letoma izbran v moško rokometno ekipo Peko. Trening začnemo z razgibalnimi vajami. Poslušamo trenerja, ki želi, da bi postali čimbolj vzdržljivi. S treningom nimamo nobenih težav, ker mso vsi fantje iz Bistrice in redno prihajamo. Najbolj vesel sem, ko imamo tekme, kajti takrat pokažemo nasprotnikom, koliko smo se naučili. Včasih se zgodi, da se kdo izmed nas poškoduje. Pogosto so te poškodbe kolen. Vendar ne odnehamo. Želim si, da bi bila naša ekipa v tej sezoni čim bolj uspešna.

Milan Femič, 5. lrazred

V prostem času pa se predam rokometu, ki je moj najljubši šport. Zame ni rokomet le zapolnitev prostega časa, ampak mi pomeni veliko več. Vsak misli, da je to vrsta športa, kjer se podijo za žogo. Ampak jaz gledam nanj čisto drugače, ker poznam tehniko tega športa, pravila, prekrške in ostale zanimivosti.

Zato mi je ta šport neznansko všeč in mu posvečam največ prostega časa. Ker me pozimi pritegnejo beline, se rada oblečem v kombinezon, obujem v smučarske čevlje in zapnem smuči. Pri smučanju uživam ravno tako, kot pri rokometu. Smučanje je poleg rokometu ravno tako moj najljubši šport.

Darja Pušavec, 6. razred

Veliko je treba trenirati

Za zdravo življenje je zelo dobro, da se čim več ukvarjaš s športom. Jaz se rada ukvarjam z vsemi dejavnostmi, vendar najraje s smučanjem. Ko sem bila še čisto majhna, me je oči vozil na Zelenico in se z menoj v nahrbtniku vozil po strminah. Pri treh letih sem dobila prve smuči in šlo je kar dobro. Tokrat je oči rekel: "Iz te punce pa nekaj bo." Pri šestih letih sem šla v Smučarski klub Tržič. V začetku mi je bilo še malo nerodno, toda kmalu sem dobila veliko prijateljev. Tekmovati sem začela kot cicibanka in dobila prvo medaljo na Zelenici. Čez nekaj časa sem prismočala prvi pokal in še drugo medaljo. Tako sem kar uspešno zbirala medalja in pokale. Vse to mi krasi mojo sobo. Sedaj že hodim na slovenske in gorenjske tekme. Tudi na teh tekmah sem se dobro uvrstila, kar mi zelo veliko pomeni. Ker je bilo v letošnji zimi pri nas malo snega, smo imeli veliko suhih treningov.

Za zaključek sezone gremo za en teden smučat v Francijo Vol Thorens. Tega se zelo veselim in upam, da bo toliko snega, da se bomo lahko veliko nasmučali. Če si v klubu, moraš veliko trenirati in imaš zelo malo časa za druge stvari. Toda meni je zelo všeč in upam, da bom lahko še dolgo časa trenirala.

Noelle Nadišar, 5. raz.

Občudujem gimnastiko

60

"Smola pa taka, spet sem padla z gredi. Jaz in gimnastika sva dva pojma," sem rekla na začetku svoje poti v športu. Verdar nisem izgubila upanja. Moja želja, da bom trenirala gimnastiko, je bila povezana z veliko voljo za uresničitev mojih ciljev.

Z gimnastiko sem se prvič srečala že zelo zgodaj. Sprva sem le opazovala druge, pozneje pa sem tudi sama poizkusila prevale, mostove, kolesa vstran in nazaj, salte. Za vse težje telovadne prvine je bilo treba veliko trenirati. In ko so se pokazali prvi rezultati, ki sploh niso bili slabi, me je šport povsem prevzel in sem hotela doseči več in več. Rada se spominjam naših treningov, nastopov in uspehov. Nikoli ne bom pozabila republiškega tekmovanja v Ljubljani, kjer smo dekleta naše šole osvojile prvo mesto. Verjetno si ni nihče mislil, da bomo prav me, Tržičanke, stale na zmagovalni stopnički. Še manj pa smo pričakovale me, saj je bila konkurenca velika. Vse skupaj je bilo povezano še s tremo pred strogimi sodniki in modernim telovadnim orodjem, ki ga naša telovadnica še ni premogla.

Pa ni bilo prijetno samo na tekmovanjih. Kolik srečnih in veselih trenutkov smo doživljale dekleta na treningih, kako smo znale vzpodbujati druga drugo, se cd srca nasmejati kakšnim ponesrečeno izvedenim elementom, ki jih tudi Lojze Kolman re bi mogel izvesti, a sodi v sam vrh svetovne gimnastike. Bile smo si prijateljice v dobrem in slabem. Na splošno je šport nekakšna podoba človekove notranje plati. V športu pridejo do izraza naša nagnenja, lastnosti, pomanjkljivosti. Krepi se volja, značaj, naučiš se premagovati poraze in si srečen ob uspehih.

Rada se bom spominjala vseh trenutkov, povezanih s športom, zavedam se tudi tega, da ni nujno, da si športnik vrhunskih kvalit, saj je velikokrat važnejša tekmah sodelovati, ne le zmagati.

Mojca Marin. 8. razred

Zelo rad imam šport, zasti gimnastiko. Od prvega do sedmega razreda sem redno hodil h gimnastiki in jo tudi vzljudil. Pri tem dokaj težkem športu sem dosegel zelo dobre rezultate. Ob začetku sedmega razreda pa gimnastike v šoli ni bilo več. Eno leto sem nato malce kolesaril in spoznaval nove športe, ki bi bili primerni zame. Šport me bo spremljal vse življenje.

Šport na Brezjah pri Tržiču

Tomaž Hafnar, 8. razred

V mojem domačem kraju, na Brezjah pri Tržiču, imamo zelo aktivno športno društvo, ki je lansko leto prejelo nagrado za najboljšje športno društvo. To nagrado je dobilo upravičeno, saj so člani društva v nekaj letih uredili igrišče za mali nogomet na Ježah, igrišče za košarko in odbojko, balinišče ter kupili veliko športnih rekvizitov. Uredili so tudi otrcško igrišče, peskovnik in gugalnice. Vsako leto organizirajo več pohodov na okoliške hribe, tudi na Triglav, in športna tekmovanja.

Na Brezjah imamo torej veliko možnosti za rekreativni šport, kar tudi dobro izkoristimo, saj skoraj vsak dan igramo košarko in odbojko. Kadar je slabo vreme, pa igramo v dvorani gasilskega doma namizni tenis.

Ob sobotah in nedeljah pa je vse živo na nogometnem igrišču na Ježah, takrat lahko tam vidiš staro in mlado. Tudi jaz sem tam. Sebe prištevar med aktivne rekreativne športnike.

Tenis

Gregor Meglič, 8. razred

Že tri leta igram tenis, to je moj najljubši šport.

Igram v razredu pionirk do 12. let. Letos me čaka še mnogo turnirjev. Upam, da se bom letos udeležila tudi občinskega turnirja, kjer sem bila lani tretja. Moja najljubša igralka je Jeniffr Capriati, igralec pa Andree Agasi.

Neža Globočnik, 4. razred

Telovadim vsak dan, tečem, skačem čez kolebnico, igram badminton in se naprezam, da bi izgubila odvečne kilograme. Kadar je slabo vreme, telovadim v dnevni sobi.

Mojca Švajger, 8.r. 62

V zadnjem času je posebno moderno rolkanje, ki ga tudi sama obožujem. Moj bratranec je odličen rolkar in mi zato pokaže kakšno spretnost, ki je jaz ne opravič dobro.

ŠPORT JE AKTIVNOST

Katja Bogataj, 6.r.

Skoraj vsak dan je na televizijskem sporedu šport. Zame je to najbolj priljubljen del programa na televiziji. Vsake štiri leta so poletne in zimske olimpijske igre. Na olimpijskih igrah se zberejo tekmovalci iz vsega sveta. To je preizkušnja znanja o atletiki in skoraj v vseh športnih panogah, ki jih poznamo. Pri atletiki mi je najbolj všeč skok v višino, kjer preskakujejo palico, ki je visoka več kot dva metra. Zato me zanimajo njihovi gibi. Pri skokih v višino se morajo od tal visoko odriniti in preskočiti palico.

Vsak tekmovalec ima po tri poskuse. Če v treh poskusih ne preskoči določene mere, izpade.

Leta 1989 je kubanski atlet postavil rekord dva metra in petinštirideset centimetrov. Zato je postal najboljši skakalec v skoku v višino in junak kubanske dežele.

Na koncu tekme najboljši trije tekmovalci stopijo na stopničke in za svoje junaštvo dobijo priznanje.

Ta šport me zanima zato, ker nihče ne more podreti rekorda kubanskega atletskega junaka.

Marko Srečnik, 6.r.

Šport je zabava prava,
vse nas veseli in razjezi,
z njim vsi se razvedrimo,
moči si novih pridobimo.

Esmeralda Bdeir, 7.r.

S športom se rada ukvarjam ne prenesem pa trdih treningov, ki terjajo preveč napora.

Tina Bergant, 5.r.

Veliko smučam, tečem na smučeh in hodim v planine. Poleti pa veliko plavam in igram tenis.

Petra Bergant, 5.r.

V PLANICI

Zadnje čase hodimo skakat v Planico. Dnevi so tekli in bližala se je sobota. Dvakrat sem šel zaradi treninga iz šole, pri telovadbi in biologiji. Prišla je sobota. Zjutraj sem moral zgodaj vstati, že ob 6. uri.

Ko smo prispeli v Planico, smo se takoj začeli pripravljati na tekmo. Trener mi je rekel, naj odskočim z nogami. Imel sem številko triinpetdeset. Ko so se številke bližale moji, sem se začel pripravljati na skok. Nataknil sem smučke in sedel na rampo. Starter mi je zamahnil z zastavico. To pomeni, da se lahko spustiš po smučini. Spustil sem se, noge sem imel popolnoma mehke, pripeljal sem do mize in se odrinil z nogami, zelo me je dvignilo. V izteku so me gledali moji starši in seveda stric, ki je računal na sodniškem stolpu. Drugič sem skočil dvaintrideset metrov in pol. Vsi so mi čestitali, tudi ati in mami. Ata pa mi je dal jajček iz Avstrije.

Sedaj komaj čakam, da bomo začeli skakati na plastični skakalnici.

Roman Perko, 6. r.

Rad imam šport. Ta mi veliko pripomore k dobremu zdravemu počutju. V naši šoli imamo veliko športnih dejavnosti. S tem se ukvarjajo trije tovariši telesne vzgoje. Ti so: Jana Ahačič, Janez Vagner in Peter Jurkovič.

Veliko je organiziranih pohodov v naravo, tečajev smučanja, drsanja, v šoli pa gimnastika, rokomet, odbojka in košarka.

V četrtem razredu smo imeli šolo v naravi na Zelenici. Imeli smo tekmovanje v veleslalomu, kjer sem dosegel uspešno drugo mesto.

Svoje proste dni rad izkoristim za žoganje na šolskem igrišču in za igranje tenisa v Križah.

Rad hodim v hribe in obiskujem trim steze. Poleti zelo rad plavam. Naučil sem se, ko sem bil star štiri leta, in to pod vodo. Zelo rad tudi kolesarim v lepem vremenu. Zame bo šport vedno velik užitek.

Rožle Papler, 6. r.

Za šport se zanimam že od svojega osmega leta. V drugem razredu sem hodil na gimnastiko. Tam smo telovadili na raznih orodjih. Najraje sem telovadil na drogu in preskoku. Imeli smo dva mentorja. To sta bila Danilo Hafnar in Tonica Marin. Gimnastiko sem treniral do šestega razreda.

Tomaž Hafnar, 8. razred

Meni je najmanj pri srcu bradlja, ker me je strah višine. Zato imam na bradlji tudi najmanj točk. Največ točk pa zberejo tisti, ki se ukvarjajo z gimnastiko.

Ko pa je na vrsti parter, se kar oddahnem, saj mi gre vaja na parterju najlažje od rok, ker so v njej vpleteni tudi elementi klasičnega baleta, ki pa so mi poznani, saj plešem pri plesni skupini.

Lahko bi se reklo, da imam rada telovadbo.

Nina Bobič, 8.r.

Šport. Z njim se bolj ali manj ukvarja skoraj vsak človek. Ob njem se razvedrimo in pozabimo na svoje težave, ki nam nočejo iz glave.

V šoli zelo rada telovadim. Predvsem so mi najbolj všeč igre z žogo, pa tudi vaje so še kar v redu. Edino, kar je narobe, je to, da imamo v šoli le dve uri telovadbe na teden. Nič nam ne bi škodilo, če bi imeli na urniku telovadbo vsak dan.

Vlasta Švab, 8.r.

Šport mi predstavlja telesno aktivnost, v kateri preizkušaš samega sebe oziroma tekmuješ sam s seboj. Je zelo široko področje, kjer človek meri svoje moči. Pomaga mu do zdravega duha v zdravem telesu.

Veliko mojih najbližjih se uspešno ukvarja s številnimi športnimi panogami. Od zmajarstva, tenisa, karatea, smučanja in celo boksa. Sem njihov tihi občudovalec.

Z roketom, s katerim se ukvarjam, pa me je seznanil ati, ki je bil pred leti tudi sam rokometaš in kasneje trener rokometašev v Križah. Z njim sem gledal svoje prve tekme naših in tujih rokometašev. Skupaj sva delala prve korake proti голу in skupaj ocenjevala moje prve zmage in poraze. Ati je bil tisti, ki me je naučil, da je treba znati zmagovati in izgubljati.

Sedaj sem član rokometnega kluba Bistrica. Trening obiskujem enkrat tedensko. Trenira nas tovariš Anton Špik. Smo dokaj dobra ekipa, saj smo že nekajkrat tudi zmagali.

Matjaž Jazbec, 5.r.

Veliko me zanima za šport, posebej za atletiko. Rad skačem v daljino in višino. Rad tečem na kratke proge.

Aleš Jazbec, 6.r.

Športni dan

65

Ze pred enim tednom smo izvedeli, da bomo imeli športni dan. Na izbiro smo imeli pohod, drsanje in smučanje na Zelenici. Zelo smo bili veseli, saj smo letos imeli zelo malo možnosti za smučanje. Odločil sem se za smučanje na Zelenici.

Zjutraj nas je avtobus odpeljal ob pol devetih proti Ljubelju. Med vožnjo smo imeli smolo, kajti pokvaril se nam je avtobus. Bili smo slabe volje, ker smo morali čakati drugega. Pri naslednji vožnji smo naleteli na še eno neprijetnost. Bila je zelo dolga kolona, toda voznik je prehitel vse do vrha Ljubelja. Taka vožnja se mi zdi precej nevarna. Pri hotelu smo vzeli iz avtobusa vsak svoje smuči in prtljago ter se odpravili proti žičnici. Vožnja je bila zelo prijetna, saj sem v tako lepem vremenu lahko občudoval naše gore, ki so bile pokrite s snegom. Na vrhu Zelenice je bilo veliko smučarjev. Po govorici sem spoznal, da je bilo veliko Italijanov. Bil je pravi živ žav. Lahko smo uživali prvo zimsko veselje. Vmes smo tudi pomalicali. Ura pa se je hitro pomikala naprej, tako smo morali pospraviti svoje stvari in se z žičnico odpraviti proti Ljubelju. Počakali smo na avtobus, ki se je pripeljal po nas iz Tržiča.

Domov smo se vračali s prijetnimi vtisi o naši Zelenici.

Rožle Papler, 6.r.

Nisem prav dober športnik, pa čeprav rada gledam in navijam za športnike.

Če ne bi imeli redne ure telovadbe, in če se jaz ne bi ukvarjala z njo, bi bila debelejša, kot pa sem.

Marija Bajt, 6.r.

Če športniki tekmujejo, rada navijam za najboljšega. Poskusila sem tudi kotalkati. Ampak moja najljubša športa sta še zmeraj drsanje in plavanje.

Milena Majstorovič, 6.r.

O športu - bi se lahko razpisal

66

Ko sem se rodil, je mami rekla, da bom slab športnik, ker sem bil tako suh. Toda, ko sem malo zrasel, sem bil že veliko težji. Kmalu sem šel v šolo in od takrat so se začeli moji športni dnevi. Na krosu sem bil še kar dober in kar nekajkrat sem bil četrti. Nato pa je prišla zima in z zimo tudi zimski tečaji. Vpisal sem se v smučarski tečaj. Najprej sem bil v tretji skupini, že čez nekaj let sem prišel v prvo skupino. Ko smo imeli doma na travniku smučarsko tekmovanje, sem dobil zlato medaljo. To je bila moja prva medalja in mislim, da jih bom dobil še veliko.

Aleš Raztresen, 5.r.

Šport? Ha, tu bi se lahko razpisal. Moj oči je bil odličen športnik - invalid, udeleženec olimpijskih iger, mami atletinja, mladinska državna prvakinja. Oči še sedaj diha športno, mami sicer bolj sopiha, toda misli športno.

Jaz, Benjamin športnik? No, ja, že od malega poslušam tisto, saj veste: "Zdrav duh, v zdravem telesu!" Vendar je bolj kazalo, da bom "zapečkar", ker se mi ni dalo misliti športno, kaj šele zganjati šport. Ampak povem vam vse od kraja.

Mami mi je pripovedovala, da sem se rodil že atletskega razvita, zamislite si to? No, pri sedmih mesecih sem baje pojedel že celo kurje bedro. Takrat so se že doma razvili načrti zame - športnika. Vendar je Bog odločil drugače. Klub moji požrešnosti sem bil bolehen otrok, zato so seveda starši naredili križ čez moje športno življenje. Niso se več pogovarjali o Benu - športniku. Užival sem ogromno pozornosti v času bolezni. Veselil sem se ob urah branja pravljič. Ker sem bil bronhialen otrok, sem moral veliko časa prebiti na morju. Tam so bili verjetno začetki Benča - plavalca. Ker sem v Tržiču težko dihal, sem moral pač po čist zrak v planine. Sledi Beno - planinec. In ker je nemogoče biti vedno na morju ali v planinah, sem se utrjeval še kot kolesar na BMX - u in na dolgih sprehodih po okoliških vaseh.

Nihče ni govoril, da bom smučar ali atlet. Vse je prišlo spontano. Je pač kriv moj apetit. Vsak mora imeti še interesno dejavnost, pa sem si izbral planinstvo in roket. Rad tečem v naravi in zato sem s prijateljem začel z atletiko. Spomnim se, da je mami kar sedla na stol, ko sem ji povedal, da bom redno treniral. Prepričana je namreč, da sem antišportnik.

Športnik bom ostal, pa čeprav povprečen, ker po trdem delu, ko sem zelo utrujen, sem tudi zadovoljen in imam čisto glavo in zdrav duh v zdravem telesu.

Benjamin Prelog, 6.r.

Moj najljubši šport

Moj najljubši šport je rolkanje. Rolkanje je tudi nevarno. Nevarno je to, da te lahko zbije avto, da nevarno padeš.

Illemen Čadež,
4. razred

Za blokom večkrat igram nogomet. Pri nogometu veliko tečem in to je zdravo. Tudi jaz veliko tečem.

Janez Toporiš,
5. razred

Listi ljudje, ki samo sedijo in se ne ukvarjajo s športom, so zamorjeni.

Sebastijan Bohinec,
6. razred

Šel mi je v veselje, ker me sprosti.

Lenca Gradisar,
5. razred

Najbolj všeč mi je gimnastika, ker obcu-
dujem lepoto gibanja.

Uesna Maček,
5. razred

Zakaj nimam rad telesvadbo? 68

- ker se pri njej razgibamo
Neža
- ker se igramo razne igre
Katja
- ker se igramo med dreva, ognjema
Duška
- ker se vjagaš
Marko
- ker se zviramo po ogradju
Dragi
- ker se igramo veliko cepih igrnic
Matic
- ker igramo rokomet
Viki
- ker tečemo
Urša
- ker delamo razgibalne vaje
Maja
- ker se pri njej razvedrimo
Vesna

Učenci 4. razreda

HA HA HA
69

ZDRAVO, PAHES
SE BOMO IGRALI
INDIJANCE

VELIKI
MANITU NAJT
PLEN
PRVO

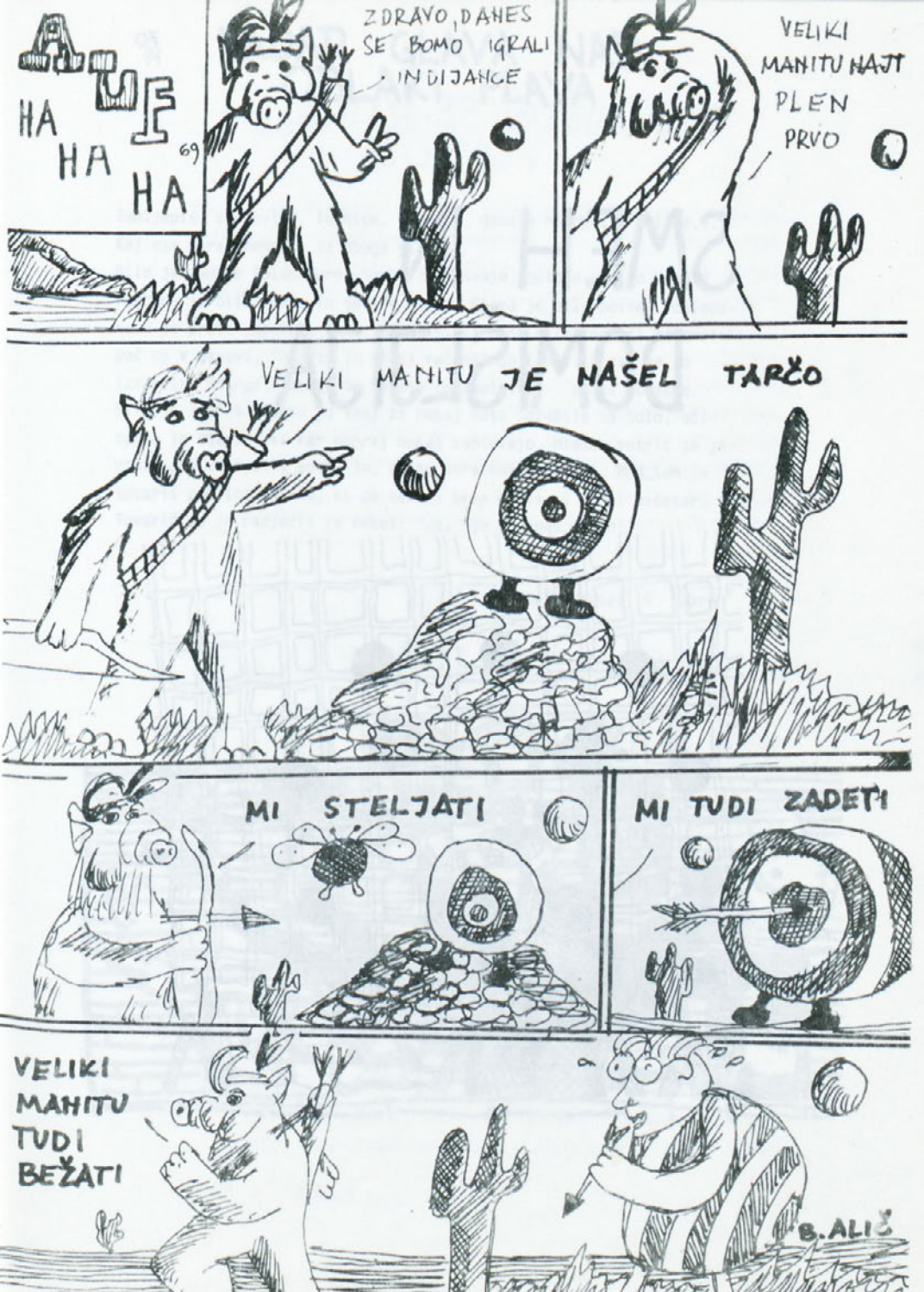
VELIKI MANITU JE NAŠEL TARČO

MI STELJATI

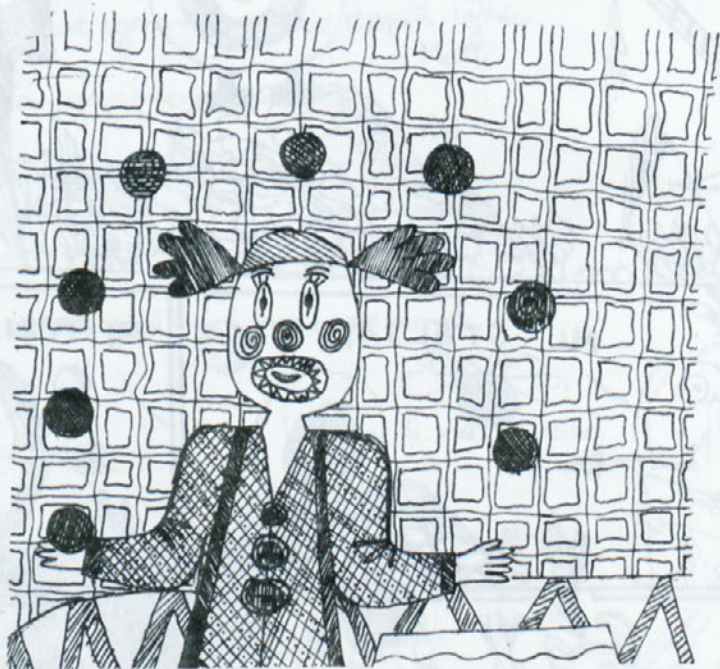
MI TUDI ZADETI

VELIKI
MANITU
TUDI
BEŽATI

B. ALIŠ

SMEH IN DOMIŠLJIJA

KADAR GLAVA NAD OBLAKI PLAVA

Zemljepis, zgodovina, letnice, pesmice, domače naloge, številke.....

Kaj vse mora prenesti ta uboga glava.

Bilo je zadnje šolsko uro. Sonce je s svojo toploto vabilo ven. V razredu je bilo vroče in seveda nemir. Glava je bila polna. Pogledovala je proti odprtemu oknu. Njene misli niso bile več pri matematiki, pač pa v naravi. Tovariš je nekaj računal po tabli. Glava je to izrabila. Odtrgala se je od telesa in zaplavala proti oblakom. Bila je srečna. Lahko je vsaj za nekaj časa pozabila na šolo, učitelje in starše, ki kar naprej nekaj zahtevajo. Hladen vetrič jo je nosil sem in tja. Vedela je, da se mora kmalu vrniti. Med tem je tovariš poklical Aleša, ki pa seveda brez glave ni vedel ničesar. Tovariš se je razjezil in rekel: "Ja, kje pa imaš glavo?"

Aleš Frantar, 6. razred

MOJ NOS SE VTIKA POVSOD

72

Ko zjutraj moj nos vstane, takoj odhiti v kopalnico. Nato pa se hitro vtakne v hladilnik. Tam vse pregleda, če je kaj pojesti, ker pa ne najde ničesar, gre po torbo, in hajdi v šolo. V šoli se že zbirajo nosovi, majhni in veliki, zoprni in pridni. Moj nos poišče svoje prijatelje nosove in se šele z njimi napoti v učilnico.

Ko zazvoni, pride glavni nos. Ta nos nam cejo uro razlaga, se kdaj pa kdaj krega in kriči na nas, vendar mi manjši nosovi to mirno prenesemo. Ko zopet zazvoni, se nosovi poženejo iz klopi. Nato se tepejo, lovijo in kričijo, dokler ne naredi miru zopet glavni nos.

Tako preživljajo nosovi ure in ure, dokler se ne odpravijo tja, od koder so prišli.

Linda Perko, 6. razred

GLAVA JE TUDI PISKER DOMISLJIJE

Naj vam najprej povem kaj o svoji glavi. Glavi daje oporo vrat, saj na njem sedi in nikoli ne pade dol. Na moji glavi imam gozd izrastkov, ki se jim pravi lasje. Lasje so samo za okras in lahko so različne barve. Da pa glava ne bi bila tako prazna, so na njej tudi oči, nos, usta in ušesa. Brez teh, takorekoč pripomočkov, ne bi videli, slišali, govorili, vonjali in jedli.

"Glavo imamo zato, da misli," je rekel Niko Grafenauer. Iz nje prihajajo žale, lepe in grde besede ter laži in domisljice. Zato pravimo glavi tudi pisker domišljije, butica ali pa čisto navadna buča. Jaz glavi pravim moj svet znanosti in informacij, saj vedno kadar pišemo žolsko dobim iz nje vse podatke. Zgodí pa se tudi, da ravno takrat, ko jo najbolj potrebujem, meni nič, tebi nič, odpotuje v svet sanj. tja v deveto deželo. Med poukom se dela, kakor da posluša prizadevne tovarišice in tovariše, da bi čim bolj razložili novo snov, a moja glava takrat lepo počiva.

Aleš Razinger, 6. razred

MOJA GLAVA JE ZDRAVA

Moja glava je zdrava.

Zvečer komaj zaspi,

a zjutraj se zgodaj zbudi.

Kadar se ne uči,

iz šole s solzami hiti.

Na njej so oči,

ki gledajo, kaj se po svetu godi.

Rada jo imam,

zato je nikomur na svetu ne dam.

Katja Bogataj, 6.r.

VČASIH PREPEVA

Moja glava nič ni pridna,

včasih misli, včasih pa prepeva,

kdaj pa kdaj nazaj se obrača,

nič ni pridna, ta poredna glava.

Včasih motijo jo vse stvari,

usta, nos, oči. Potem najhuje je še to,

da v glavi vse zvončkija in

ušesa kriva so vsega.

Kdaj pa kdaj se očala obesijo

tja gor na nos, za ušesa se pa primejo,

to najbolj moti oči,

saj tam skozi vse blešči.

Maja Mežek, 6.r.

KO SPREGOVORI DOMISLJIJA

74

Vsaka soba se ponoči prebudi. Tista, ki je razmetana, zelo vzdihuje, tista pa, ki ni, pa ne vzdihuje. Med zelo vzdihujočimi je včasih tudi moja soba. Povedala mi je, kako je potrta in žalostna, kadar je razmetana. Rekla je, da bi jo morala pospraviti. Tako je pripovedovala: "Kadar sem razmetana, bi me morala Vesna pospravljati. Torbe ne bi smela vreči v kot. Pospraviti bi morala omare, ki so mi v ponos, pa tudi predale v omarah in pisalni mizi. Pobrisati bi morala prah in pospraviti igrače, ki so razmetane po tleh. Seveda pa bi morala tudi posesati. Vesna igrače pusti na sredi sobe in se gre igrat drugam, večina ven. Ko vstopi njena mama, se zgrozi in ko Vesna pride domov, me mora takoj pospraviti, da sem čista in se svetim. Pospravlja me skoraj vsak dan, seveda pa se ji včasih ne ljubi in me zato pusti razmetano. Vendar pa, ko kaj išče, nič ne najde in ji ne preostane drugega, da me pospravi. Kadar me pospravi, sem zelo hvaležna."

Vesna Mokorel, 4. razred

V sobi sem ležal in poslušal radio. Zelo sem se dolgočasil. Zasllišal sem zvonec. Odprl sem vrata in zagledal veliko škatlo. Takoj sem stekel po železno cev. Odprl sem škatlo in iz nje je prišel robot. Bil je zelo prijazen. Preiskal je vse stanovanje. Hotel je ven. Šel je čez cesto in v tistem trenutku zakričim. Robota je povozil valjar. Bil sem žalosten.

Klemen Čadež, 4. razred

Dobra volja je najbolja

Dobra volja se pri meni ponavadi prične že zjutraj. Če pa v šoli dobim lepo oceno, je dobra volja še popolnejša.

Mater najbolj razveselim z dobro oceno. Očeta pa z delom v hlevu. Mama in ostali mi pravijo kar hlapec, vendar se zato ne sekiram. Za zgled mi je Hlapec Jernej in njegova pravica.

Tudi v filmu Kekec prepeva pesem o dobri volji, ki je najbolja. Drugače imamo doma biljard. K nam pridejo prijatelji iz vseh vasi,

Moja velika prijatelja sta krava Liska in teliček Piksi. Kadar me zagledata, si zaželita okrepčila. Krava Liska dobi silažo, teliček Piksi pa mleko. Željo jima seveda izpolnim.

Nato nastopi večer in dobra volja je popolna le ob dobrem televizijskem programu.

Jaka Zupan, 6. razred

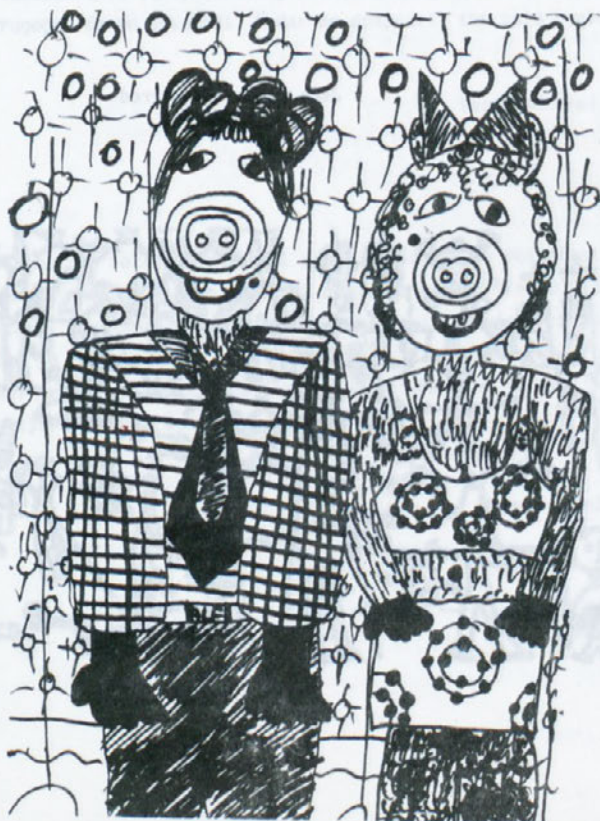
TAKŠEN SEM

Z mamico in očetom nimam nobenih težav, samo da se kdaj kregata name zaradi ocen. V šoli mi je najbolj všeč telovadba. V njej sem zelo dober, zato imam že par diplom in medalj. Najraje pa berem knjige, ki so napete. Mami rad pomagam pri kuhanju in pospravljanju. S prijatelji sem prijazen in če imam kaj sladkarij, jih tudi drugim ponodim. Zelo rad zahajam v slaščičarne in trgovine. Hodim pa tudi na "fliperje" v Tržič. Všeč so mi tudi prazniki. To je vse, kar vem o sebi.

Brane Kostić 6. razred

Običajno jem jajce na oko, kruh in čaj ali mrzlo mleko.

Aleš Frantar, 6. razred

Pust krivih ust

Na pustni torek je bil tovariš in veliko mojih sošolcev namaskiranih. Najbolj všeč sta mi bila Rok in tovariš. Rok je bil preprosto oblečen v frajerja, tovariš pa je bil profesor. Rok je imel za frajerja stare hlače, na njih za vezano ruto, škatlico od cigaret, očala in majhno kapico. Tovariš pa je imel na sebi frak, kvadratna očala, klobuk in stare čevlje. S tovarišem smo se skoraj vsako uro smejali in zabavali. Posebej mi je bilo všeč, ker se tovariš ni nič jezil. Na pustni torek sem bil zelo navdušen, ker je bilo veliko maskar in lepše smo se imeli.

Vprašali boste, kdo je bil ta tovariš. Naj pojasnim - to je Tone Sivic, moj razrednik.

Aleš Rozman, 4.r

VŠEČ SO MI ŠPORTNA TEKMOVANJA

Zelo rada gledam razna športna tekmovanja. Ta tek-⁷⁸movanja so me vzpodbudila k delu in treningu. Ker pa je oče učitelj telesne vzgoje, dosegam še boljše rezultate z njegovo pomočjo.

Moja najljubša panoga je plavanje, kjer sem dosegla že nekaj dobrih rezultatov. Všeč so mi tudi drsanje, smučanje, tenis in teki.

Pri atletskih disciplinah pa mi najbolj pomaga oče s treningi, ki so mi v veselje in izkoriščanje časa.

Moja starša sta ljubitelja hoje in gorskega sveta in to ljubezen prenašata na naju z mlajšim bratom. Lepo vreme izkoristimo za izlete v okoliške vrhove. Naš najpogostejši cilj je Bistriška planina, ki nam je postal že kar sprehod.

Še naprej bom gojila šport in se trudila za ohranitev zdravega življenja.

Maja Japelj, 5.r.

Gimnastika

Sem dober športnik, tako pri atletiki, gimnastiki in tudi planinstvu. Na naši šoli sem pri planincih. Od vseh predmetov v šoli mi je najljubša telesna vzgoja.

V tem šolskem letu, torej v letu 1989/90, sem bil najboljši na športnem dnevu v gimnastiki.

Že pred leti sem začel obiskovati treninge gimnastike. To leto pa sem začel hoditi k atletiki. Ni mi bil všeč program, zato sem odnehal. Vsako leto bom poizkušal izboljšati rezultate pri športu. Kondicijo dobivam doma, ko se podim za žogo. Zdaj sem začel naknadno vsak večer malo več teči. V šoli sem pri tekih soliden. Več let sem bil najboljši iz našega razreda. Ne vem, kaj se je zgodilo, ali sem jaz oslabil, ali pa se je nekaj fantov iz našega razreda poboljšalo, zdaj sem namreč vedno drugi ali tretji.

Tudi po televiziji spremljam športne dogodke: košarko, nogomet, odbojko...

Lansko leto, ko je bilo evropsko prvenstvo v atletiki, sem občudoval enega od tekačev. Ime mu je bilo Ben Johnson. Z velikim naporom si je priboril zmago. Ko pa je bila medalja njegova, jo je moral vrniti, ker je jemal poživila, da bi boljše tekli. Bil sem razočaran. Nisem verjel časopisem in televiziji, ker je to tisti športnik, za katerega navijam. Bil sem prepričan, da tega ni naredil.

Tudi jaz bi hotel biti evropski tekmovalac.

Marko Kovačevič, 6.r.

SMUČANJE

Na smučišču je lepo,
tam šolarji se smučajo,
pobjo in rajajo,
skupaj se zabavajo.

Smučajo veseli vsi,
do takerat, ko se zmraci,
potlej se spet smejo,
veselo si prepevajo.

Mateja Meglič, 4. razred

Vožnja s kolesom

80

- Kolo je moj prijatelj, saj se vsak dan vozim z njim. Vožnja s kolesom je zanimiva in prijetna. (Alenka Lueh)
- S kolesom sem se peljal po kolovozu. Za nesko me je in sem padel v potok. Bil sem ves moker. (Franci Pernuš)
- Na prvem izletu s kolesom sem se imela super. (Izela Germovšek)
- Ko bom opravil kolesarski izpit, se bom vozil s kolesom v šolo. (Aleš Ravnik)
- Raje bi imel dobro kolo, kakor motor. (Boštjan Uršič)
- Če se hočeš voziti po cesti, moraš najprej opraviti kolesarski izpit. Na enem kolesu se ne smeta voziti dva. (Maja Bohinjec)
- Večin se prevrnem in poškodujem. (Žiga Fic)
- S kolesom moraš voziti previdno. Upoštevati moraš prometne predpise. (Sandra Humar)
- Če se hočemo voziti sami po cesti, moramo opraviti kolesarski izpit. (Zdenka Špendal)
- S kolesom sem se prehitro peljala, zato sem se zaletela v drevo. (Marička Zupan)
- Mislim, da je kolo zelo koristno. Če onemaraš se šola. (Izela Bohinjec)
- Ko sem se prvič peljal s kolesom, me je bilo zelo strah. (Borut Bogataj)
- Najraje se vozim z dirkalnim kolesom. (Mojš Kemanič)

učenci 3. razreda

OD TU IN TAM

OTROŠTVO

V mojem otroštvu vem še kar veliko. Saj vsak dan od svojih staršev izvem kaj novega, nekaj o meni in mojih navadah pa sem spoznal s fotografij.

Ko sem bil še majhen, sem bil debelušen, kot sem še sedaj. Moji prijatelji in sorodniki so me poznali kot modrookca, saj sem imel lepe živo modre oči, ki pa so se kar nenadoma spremenile v zelene. Bil sem zelo naiven in ni minil dan brez moje neozdravljive trme. Zelo rad sem se igral. Tudi, ko sem na kahlici opravljal svojo vsakdanjo potrebo, sem imel nekaj v roki, naj je bilo karkoli.

Igral sem se s plastičnimi figurami, slikanicamim nadvse rad pa rad pa sem vlekel mamico za lase ter ušesa, očeta pa za nos, zato ni nič čudnega, če mu je včasih otekel. Svoje modre oči pa sem obračal tudi na svetleče predmete. Kadar sem se jokal, mi je mami vedno hotela v usta vtakniti dudo, a jaz sem jo izpljunil, saj je bila duda moj največji sovražnik.

S časom, ko sem odraščal, pa sem spreminjal tudi svoje navade ter igre. Tako sem dalje razvijal svoj razum in moral sem v šolo. Prenehalo se je moje brezskrbno otroštvo. Sedaj sem v šestem razredu in imam za igre le malo časa.

Aleš Razinger, 6. razred

Mojih štirinajst let

84

Sonce se je magnilo proti zahodu, nebo je postajalo rdečkasto. Približal se je večer. V dolini so se že videli prvi pramerni megle. V hišah so se začeli prižigati prvi luči. Moje tiho razmišljanje o življenju je na trenutek prehajalo v drčmanje, pa nisem mogla zaspati.

Trinajst let mi je, trinajst, štirinajst mam je. Vsi smo mladi, polni življenja, smeha, a vsak nosi v sebi nekaj čisto svojega.

Sedaj sedim v tej soli, a nikoli mi ni pomisliti nisem mogla, da bom kdaj tu. Lepo mi je tu, ne smem se pritoževati, mladost je ta, ki nas združuje, a obstaja nekaj, nekaj, kar me vleče nazaj v Sarajevo, v kraj, kjer sem preživela svoje otroštvo, del svoje mladosti. Tam sem pustila svoje prijatelje, ki jih ne moreš kar tako pozabiti. Spominjam se, kot da je bilo to včeraj, ko smo se lonili po stari Baršćaršiji, šalili se kot majmistroci, a kmalu zatem se sprehajali kot odrasli fantje in dekleta.

A sedaj, kot da je (del) vse to izginilo, kot da je del moje mladosti umrlo. Soba mi

se zdi nekako pusta in prazna. Zvečer, ko grem spat, mi misli večkrat, namesto mene, odpotujejo v Sarajevo, na dan, ko smo se pozdravljali, kot da smo čutili, da je nekaj lepega pretrgano, da se več ne bo vrnilo. Kljub vsemu, moja mladost teče kot reka od izvira proti izlivanu, čas se mi zaustavlja. Kar je bilo, se več ne vrne. Bilo mi je lepo, a mislim, da bo v življenju še lepih trenutkov. Vse ločitev so težke, a meni je bila ločitev od mojih prijateljev in soli najtežja.

Trgo Nina, 8. 11. 1994.

Moje otroštvo se počasi izteka. Bilo je brezskrbno in veselo. Veliko je stvari in iger iz otroštva, ki so mi ostale v spominu. Rada se spominjam vsega tega.

Spomnim se, da mi je bila igra zvesta prijateljica v otroštvu. Vsak dan smo se zmišljevali nove igre. Bila sem nadvse srečna, če se je z mano igrala moja starejša sestra Helena. Neprestano sem bila na dvorišču, kjer ni manjkalo otrok, ki so se igrali. Mama se je večkrat jezila, saj me skoraj nikoli ni bilo doma. Prostor za igro pa ni bil samo na dvorišču, ampak tudi doma. Igrala sem se s punčkami, pajacki in frničkami pisanih barv. Vrtela sem jih na mizi, da so se vrtele in tako spreminjali svoje barve. Kdaj pa kdaj se je tudi oče prišel k meni igrat, največkrat ob sobotah in nedeljah. Z veseljem sem čakala tak trenutek. Po mizi sem razprostrla vse možne igrače, in ko je oče vstopil v sobo, sem radovedno opazovala, kaj bo izbral za igro. Karkoli je izbral, se mi je zdelo najboljše.

Marjana Abramovič, 6. raz.

Pravzaprav jih še nimam štirinajst, čeprav bi že lahko tako rekla, da jih imam, saj mi manjka še manj kot mesec dni, in že bom stopila v svoje štirinajsto leto. Skoraj bi rekla, da sem v štirinajsto leto kar pritekla, tako so se zavrtela ta leta.

Čeprav sem še otročja, se počutim že odraslo, saj moram velikokrat odločati in skrbeti za svojo prihodnost sama. Saj ne rečem, da mi pri vsem ne pomagajo starši, pa vendar so stvari, o katerih se odločam sama.

Največji problem vseh štirinajstnikov je ta, da zaključujemo osnovno šolo, pa še nismo dovolj zreli za odločitev za svoje nadaljnje življenje. Odločiti se moramo za poklic, ki ga bomo opravljali vse življenje. Kaj pa si želimo postati, pa pravzaprav še ne vemo. In to je tisko, kar najbolj muči vse štirinajstletnike, odločitev za poklic. Mislim, da si dovolj odrasel šele takrat, ko se zavedaš, kaj bi rad postal. Takrat pa si star približno dvajset let, in mnogo takrt že opravljajo delo, ki so si ga izbrali pri teh nerodnih, najstniških, štirinajstih letih. Mnogi se na svoj poklic

celo jezijo, ker ga niso spoznali dovolj in jim je sedaj v breme.

Tudi jaz pravzaprav še ne vem natančno, kaj si želim psotati, morda trgovka, morda šivilja ali pa bi se rada ukvarjala z vrtnarjenjem, ne vem točno, zato me mučijo vprašanja, na katera ne zna odgovoriti nihče, lahko mi le pomagajo, to pa je tudi veliko za današnje življenje.

Torej tudi štirinajsta leta niso lahka, morda najtežja leta otroštva.

Polona Žugič, 8. razred

Pisateljica Berta Golobova nam je v knjigi Skrinja iz babičine bale opisala tudi svoje otroštvo. Pisateljčini otroštvo se zelo razlikuje od mojega. Včasih so se otroci namesto posedanja pred televizijo igrali v naravi. Pisateljica nam je omenila, da je zelo rada imela punčko. Tudi jaz sem se zelo navezala na punčko, ki je jokala ter klicala mamo, in na plišastega medvedka.

Za kakšne igre, na primer: igranje s punčkami in posnemanje mamice sem že prerasla. Zelo pa se veselim, kadar ob večerih igramo karte. Rada se skrijem v svojo sobo, kjer berem knjige ali se včasih igramo slepe miši, skrivalnice in podobne igre. Vendar pa imam časa za igranje vedno manj, saj se je vsako šolsko leto treba več učiti in svoj prosti čas prebiti med šolskimi knjigami.

Svoje igračke, ki so mi krajšale čas in me zabavale, nisem izgubila ali jih podarila mlajšim bratcem. Spravila sem jih v stekleno omaro. Kadar jih ponovno pogledam, se spomnim lepih trenutkov, ki sem jih preživela ob medvedkih in punčkah.

Bojana Ropret, 6. raz.

MI-JAŽ, TI, ON, ONA

Ime mi je Maja in hodim v 5.a razred. Stara sem enajst let. Šolo obiskujem pet let. Do sedaj mi je šlo dobro, upajmo da tudi v bodoče. Že velikokrat sem nastopila na šolskih predstavah. Lansko leto sem nastopila z dramskorecitatorskim krožkom kar trikrat. S sošolko Majo Koselj sva se na odru kregali in obdajali s takimi izrazi, da se je občinstvo smejalo.

Sem srednje velika. Merim približno 150 cm. Imam rjave lase, ki jih vedno nosim spete v repu. Tudi oči imam rjave. Že večkrat sem naredila kako vragolijo. Saj brez tega ni kaj prijetno življenje. Zelo rada jem kalamare, šunko in majonezo. Razočara me kaka grda beseda o meni ali o moji prijateljici. Zelo rada hodim na atletiko, pletenje in na literarno-novinarski krožek.

Zelo rada nosim kavbojke. Tudi izleti v planine so mi prijetni. Zelo rada berem napete knjige. Všeč so mi tudi stripi. Zjutraj se zgodaj zbudim. Najbolj prijetna letna časa poletje in zima. Vendar deževnih dni ni veliko, zato sem dostikrat zunaj.

Maja Japelj, 5. razred

Jaz sem Boštjan. Rodil sem se 29. oktobra 1978. Imam rjave lase, sem bolj majhne postave. Imam tudi rjave oči, srednje velika ušesa. Sem močnega telesa.

Rad poslušam pravljice, berem zanimive knjige, ki opisujejo stare čase ali opisujejo naravo. Po televiziji rad gledam lutke, otroške nadaljevanke, filme. V nedeljah dopoldan poslušam radijski sprejemnik. Ko se prične televizijski spored, gledam televizijo do kosila. Ko pojem kosilo, grem kam s kolesom ali v hribe. Če dežuje, sem v dnevni sobi in gledam televizijo ali berem, proti večeru se pripravljam za šolo. Zjutraj se v šolo prijavim z očetom. Ko mine pouk, grem domov. Včasih grem z Matjažem, včasih pa sam. Doma pomagam pri pripravi kosila.

sem radovedno marave. Vse me zanima in veliko vem povedati o: Ameriki, Egiptu, Lipnu, Turčiji in podobno. Rad se hvalim (dobra marava), vendar se poskušam obvladati. V šoli sem odličnejši in trudim se zato, ker je mama (in tudi drugi) vesela. Rad jo imam in če mi kdo ne verjame, mu vržem mačka v glas.

Rad berem knjige. V šoli se bom potrudil, da jih bom kar največ prebral. Knjige imam rad (tako kot sladokod), ker mi kratkocasijske misli, puste, hladne in mračne dneve.

Doma imamo veliko hišo, vrt in tudi pra. Poleg pra imamo tudi mačke (pa se dela, da jih ne vidi) in rlate ribice.

Splošno mnenje o sebi je takole: sem fant povprečnega vidu, ki rad pomaga ljudem. Radim v glasbeno šolo.

Hrana: norveški pomfrit, smetana. Rad imam testenine, "pari-ole", pižgete, avajke, omake, predvsem pa meso. Rad imam tudi francosko, kitajsko, italijansko in domačo hrano. V dolini Trente imamo vikend hišico. Zelo rad sem tam.

Toliko razmišljam o mami.

Andrej Šolinc, 5. marec

Ne maram špinače

Sonce se je pokazalo izza oblakov in vsi otroci so se vsuli na veselo, težko pričakovano igrišče. Gugalnice so se začele gugati in škripati pod težo otrok. Doma smo imeli ravno kosilo. Bil sem brez moči. Sonce me je vabilo na travnik in v gozd, jaz pa sem moral pojesti vse kosilo, ki ga nisem maral. V krožniku je bila špinača, grda zelena špinača. Sam sem sedel pri mizi in gledal v krožnik, ki je bil vedno bolj poln. Zasadil sem žlico v tisto zeleno nagajivo špinačo in jo počasi nosil v usta. V sosednji sobi so se igrali in moj brat, ki je špinačo kar zbasal vase. Igral jim je radio, kričali so od rdušenja za glasbo, jaz pa sem moral sedeti za okroglo mizo in jesti. Žlica je še vedno pela svojo pesem, jaz pa sem jo odložil na mizo in se začel pripravljati za veselo igro izven sivih sten. Vzel sem pipec, vendar mi ga je oče vzel izza hrbta. Iz njegovih ust je prišlo grozno vprašanje: "Ali si že pojedel?" Brez volje sem šel v svojo sobo, si slekel jakno in sedel na stol za mizo. Začel sem premišljevati, zakaj mora ta grda špinača pokvariti domače razpoloženje in me na noben način ne izpust na sonce, ki kakor vakum srka otroke na igrišče in jih vabi za igro. Hudo mi je bilo in le s težavo sem požiral slino ob mislih na lepo zeleno travo in igro z otroki, ki so se veselo podili in se zabavali na soncu.

Klemen Puhar, 6.r.

MENI POMENI

92

Šola me kolikor toliko veseli, če je ne bi bilo, mi bi bilo dolgčas. Najrajši imam matematiko, družbo, včasih naravo, slovenščino in tudi glasbo in tehniko. Zelo rad rišem. Ko tovarišice sprašujejo, rišem v beležko ali na platnice od zvezka.

Rad igram igrice, plezam po drevesih in kaj drugega. Rad nosim široke hlače. Jem rad vse, razen paradižnika in paprike.

Boštjan Gabrovšek, 5. raz.

Ko bom velika, bom filmska igralka.

Špela Nominal, 5. razred

Rad se pogovarjam s starejšimi ljudmi, ker veliko vedo. Pa tudi doživeli so marsikaj lepega ali hudega. Hodim v šolo in se kar dobro učim. Poleg tega se ukvarjam s športom. Rad tečem, igram roket in druge športne igre. Velik sem okoli 156 cm, imam modre oči in dolge roke. Doma rad kaj ušpičim in potem krivim sestrico Katjo. Rad pomagam pri delu doma.

Matjaž Jazbec, 5. razred

Glasba mi pomeni zelo veliko, zato tudi rad hodim k pevskim vajam, da utrjujem pevski jezik. Rad poslušam narodne pesmi, še raje pa kakšne tuje. Imam posluh do petja. Mami me nagovarja, da bi hodil v glasbeno šolo, vendar me ne mika. Najraje hodim k pevskim vajam v prostem času.

Tomaž Bizjak, 5. razred

Moj najljubši predmet je

- telovadba, ker se razgibam, lahko plesam, se lovim, tečem, igram med dvema ognjema
- slovenski jezik, ker se učim črke, se veliko naučim
- matematika, ker računamo
- likovni pouk, ker rišemo

Učenci in učenke 1. r.

Najrajsi jem

94

- sadje (Karmen, Beno, Gregor)
- struklje (Peter)
- jabolka (Nina)
- marmelado in kruh (Anita)
- čokolado (Saso, Eva, Fatima, Gasper)
- ananas (Boštjan)
- juho (Marko)
- hruške (Sandra)
- masovnek (Mojca)
- spinac (Tanja)
- palačinke (Klemen, Gregor)
- gres (Dalibor)
- pizzo (Klemen, Katja)
- meso (Valerija, Darjan, Miran)
- torte (Bečir)
- pasulj (Romana)
- paprike (Katja)
- makarone (Dejan)

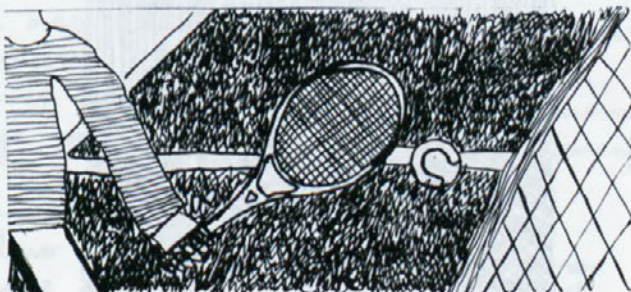
Učenci in učenke 1. razreda

Mi smo seavni osmi b
 Tomica maš vodja je,
 z mami mnogo ima skrbi,
 zato vsak dan geava jo boei.

Ne ee matematika,
 ki v glavo nam ne gre,
 tudi fizika, kemija,
 mas v tea xabija.

Ko pa šole bomo xapustili,
 se živci bodo odpočili,
 me ee vaši, tudi maši,
 brez skrbi me bomo se več videli.

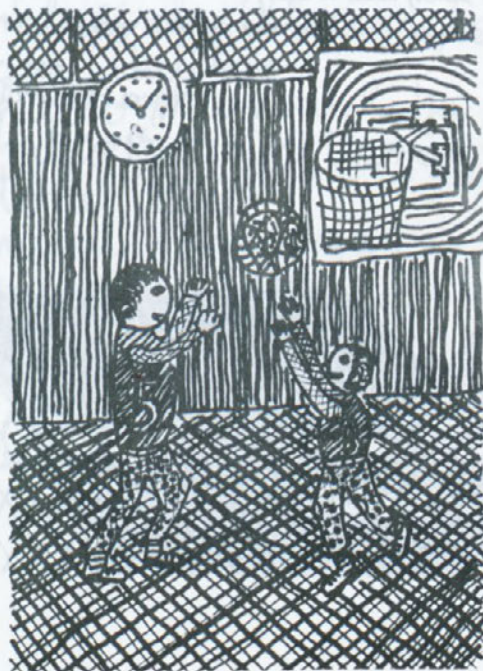
Mojca Alejamcič,
 8. razred

Že veliko let izhaja PIL. Jaz ga prebiram že od tretjega razreda naprej in moram reči, da je zelo zanimiv. V njem je veliko fotografij in spisov, ki jih napišejo učenci osnovnih šol. Vesela šola, ki smo jo lani našli v vsakem drugem Pionirskem listu, izhaja sedaj v popolnoma novi obliki. Vsakič, ko dobim v roke PIL, vse zelo razveselim in ga začnem vneto prebirati. Posebno rada prebiram dogodivščine dobrega vojaka Švejka, pa tudi stran, ki opisuje otroke sveta ne ostane neprebrana.

Ker je PIL tako zanimiv, mislim da ga bom porebirala in imela naročenega še do osmega razreda in mogoče še dlje.

Neža Grohar, 6. razred

POMLAD

Najlepši letni čas je spomlad.

Sahrat narava vna ozeleni.

Pri anarilec pomladi je
svanilca, hi najraje raste
v močvirskih predelih.

Umale na njem prihuka
na plan še telah.

Umale na bregovi polni
rumenih tralentic.

Sudi travniki dobivajo
lepo zeleno barvo.

Spomladi je najbolj priljubljena volata regnat.

Umetje imajo spomladi dosti dela.

Ušopati in pognajiti mora zemlja.

Kato je narasti odditer in rajenja.

Želo radi hodimo
na sprehoode

v naravo.

Natara Tomazin, 3. r.

Spomladi nas pot vse pogosteje vodi v naravo. Uživljamo travnike, pašnike, gozdove, močvirni in kamniti ovet. Povrad naletimo na kraj novega, raj je to čas bujne rasti in rajevanja v naravi.

Sudi ptice selivke se vrnajo v domovino.

Posebno lepo poje slovec. Neatrudno poje v noč od zave do mraka, da privali ramično.

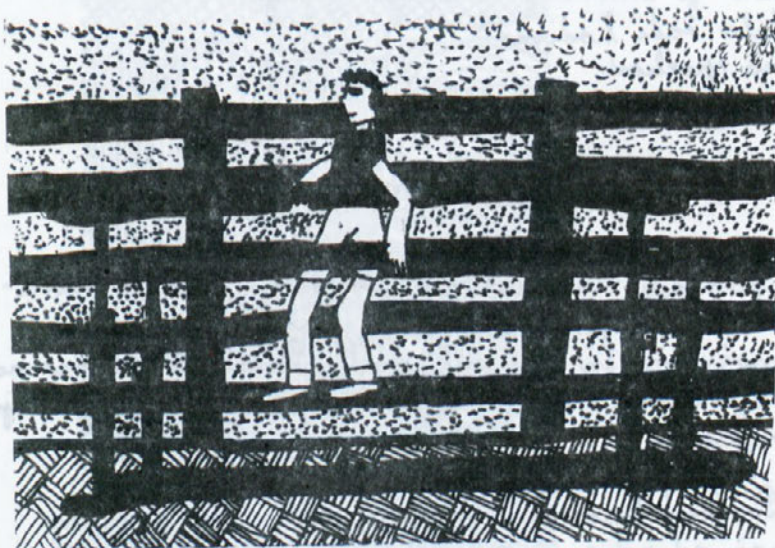
Da čudovita igra se ponavlja, dohler se končno me kaže njuno skupno izvoljenje. Ušopaj.

inčeta hrano, spletata gnezdo, shabita pa
svaige mladice, dohler ne odletijo iz gnez-
da.

98

Uže se ponavlja, pa vendar vrala pomlad
prinese nekaj novega, lepega in vznemirju-
jočega, kar ji daje poseben čas in lepoto.

Bostjan Perko, 3. r.

Moja mamica

Moja mamica je svetla lučka,
ki sveti v temi in v soncu bedi.

Moja mamica je cvet hi sveti,
poximi in poleti dehti.

Marija Bohinjec
3. r.

Moja mamica je zlata vsa,
rada imam jo iz srca,
če pa mamice bi ne bilo,
bi mi bilo zelo hudo.

Sandra Plumar
3. r.

Kaše drage mamice
praznika voj praznuješ,
mi pa jim čestitamo,
da jim kupimo.

Naj ga le praznuješ,
že dolgo let med nami,
xdrave in vesele,
veselijo naj se z nami.

Anita Telernik
3. r.

Moja mama

Moja mati je skrbna do mene, le včasih me premalo kaznuje, zakaj kaznovanje je vzgojno! Če samo pomislim, kakšne sem ji uganjal, ko sem bil majhen: razbijal krožnike, stresal moko po kuhinji, namočil medvedka v sok, ukradel sem ji skledo, v kateri je pravkar hotela skuhati kosilo. Ampak, kot bi skleda vedela, da me mora kaznovati, mi je padla na nogo. Ona pa me je mirno prenašala. No ja, včasih je že priletela kakšna klofuta, ampak to je vzgojno. Nečesa pa ne trpi. Ko se zlekne zjutraj zraven sestrice, jo jaz vselej zbudim. Takrat se razjezi in jaz kar najhitreje pobereš šila in kopita in hajd v šolo.

Včasih sem malo jezen nanjo, ker mi nič ne kupi, ampak zakaj imamo očete. Zelo je vesela, če kaj sam od sebe pospravim ali skuham kosilo. Najbolj pa je vesela spomladanskega šopka. Bolj ga je vesela, kot če bi ji prinesel najdražjo stvar iz trgovine, saj ve, da sem ga sam nabral.

Takšna je moja mati in niti za tristoletinšestdeset italijanskih restavracij je ne bi zamenjal.

Luka Ropret, 5.r.

Moja mama pridna je,
od malih nog me vzgaja,
jaz sem njena deklica,
ki včasih ji nagaja.

Lepa njena je postava,
kakor manekenka prava.
Kuhati odlično zna,
kot bi kuharica bila.

Lepe mama ima lase,
kodraste in močne,
a še lepši kot lasje,
pri nasmehu so zobje.

Dobre njene so sladice,
a še boljše so potice,
a najboljša ona je,
zame vse na svetu je.

Od vseh najrajši jo imam,
za nič na svetu je ne dam.

Anita Bogataj, 7.r.

Moja prijateljica ima rjave oči in srednje dolge rjave lase. V našem razredu je med najvišjimi. Je vitke postave. Kelo rada telovadi. Kelo rada tudi klopeta. Kelo rada ima rivali.

Doma ima hička. Kelo rada se igra z mojimi psom. Gladar imamo šolo popoldne, večkrat pride k meni. Učasih skupaj delava malogo. Igrava se s punčkami, skačeva elastiko, pleševa. Keraj se še z drugimi prijateljicami igramo med dvema ognjema in skačemo gumintivist.

Učasih se pogovarjova samo po telefonu. Seveda se včasih tudi prepirava. Sem ter tja se tudi skregava, vendar se kmalu pobotava.

Nataša Tomaxim, 3. razred

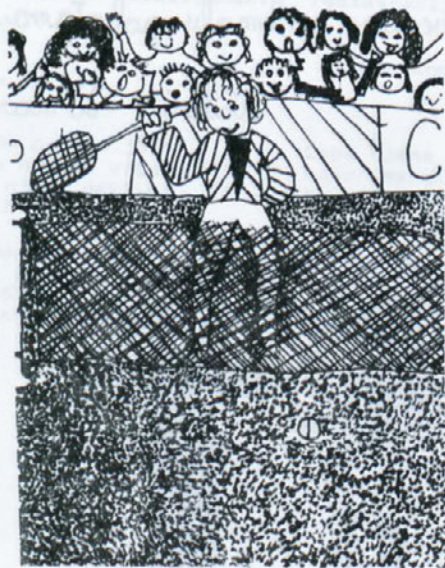

MOJA PRIJATELJICA SIMONA

102

Moja najboljša prijateljica je Simona. Yeliskar. Gladi
v osnovni šoli heroja Bratca. Je v 3. c razredu. Uči jo
tovarišica Yonnam Augusta. V šoli je zelo priolna. Po ku-
marjosti je bolj mešana, gibčna in zelo vitka. Do mene
in do drugih ljudi je prijazna. Uči ima modre, raven
nos, lepe ule in prijazen nasmeh. Lase ima črne. Je
vrste manare in lepega vedenja. Glej je aljudna, tova-
riška in pravična, se dobro nakumova, tako sta
tudi velikokrat skupaj.

Andrejka Potočnik, 3. razred

POMLAD

103

Pomlad je moj najljubši čas. Sneg se je stopil. Pomlad je čas, ko sijé toplo sonce. Klo je sonce, se kumaj igramo. Kumaj sem se igral s psom. Pa pes je hud. Tme mu je kak. K kakom se tudi igram in skrivam. Je hiter in hitro se uči. V visino skoči več kot en meter.

Klo smo se vozili, sem videl veliko spremembe = mega. Drevesa so bila že n listi in popki. Nekateri pa še goli. Trave so zelene. Lgodnje cvetice že cveto. Na poljih se že kažejo prva poljska opravila. Mesec maj je za nekateré ljudi najlepši čas. Na travniku je že velika trava in veliko poljskega cvetja.

Beno Gorčan, 3. razred

V deželo je prišla pomlad.

Pomlad je lep letni čas.

Sonce že prijetno greje.

Dnevi so daljši, moč pa krajša.

Travniki je polni spomladanskih cvetic.

Drevoje v sadovnjaku že cveti.

Otroci se veselimo pomladi.

Meseca aprila je vreme muhasta.

Najlepši pomladni mesec je maj.

Lina Bajt, 3. razred

Moj odnos do sošolcev

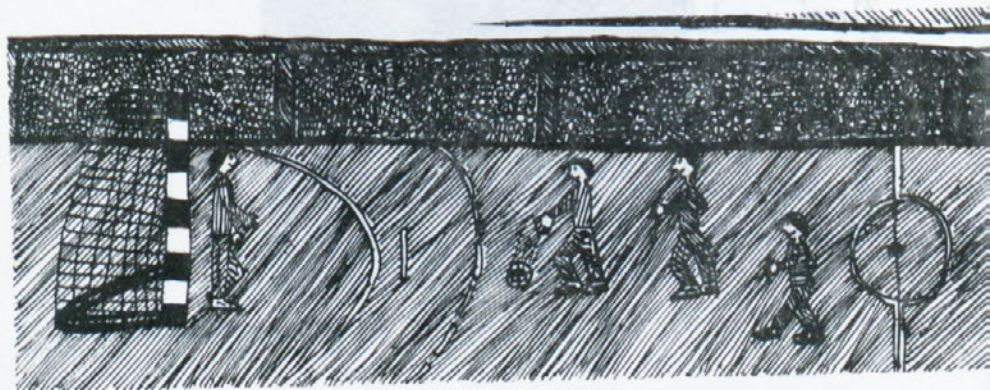
104

Odnosi do sošolcev se zelo razlikujejo. Nekoga lahko občuduješ, si x njim prijatelj. V vseh razredih pa je tudi kdo, ki ga morda me marna. To je pomavadi mekdo, ki se slabo uči in se xapina vase. Tisti sošolec je največkrat žrtev celega razreda. Občuduješ lahko nekoga zaradi različnih stvari. Lahko zaradi tega, ker je dober športnik, zato ker se dobro uči.

Ama Debevec, 6. raz.

Moj odnos do sošolcev je včasih dober, včasih pa ne. Včasih se tudi skregamo, vendar smo prijatelji. Do mene so sošolci še kar dobri. Tudi jaz se trudim, da bi jim ustregel, pa čeprav se kdaj skregamo. Imam tudi sošolca, ki mi pomagata pri matematiki. Smo dober razred in si pomagamo drug drugemu.

Bohinec Sebastijan, 6. raz.

Najraje imam pomlad. Takrat grem s prijatelji nabirat zvončke. Nekoga dne smo šli po gozdu in našli ptičji gnezdo. Rekel sem, da ga spravimo na drevo, da ga bo ptička našla. Uba moja prijatelja sta bila takoj za to. In tako smo srečni odšli domov. To doživetje mi je bilo najbolj všeč. Zato, ker smo našli ptičji gnezdo in ga dali na drevo.

Goran Tnežević, 3. razred

Pomlad je najlepši letni čas, ko vse cveti in oživlja, ko narava razdeli živahne barve, ko drevoje in grmovje ozeleni, ko trava poudari svojo zeleno barvo, ko cvetijo jablane, ko so travniki polni žvahnih barv, ko čebele letajo s cveta na cvet in človek posluša njihovo brenčanje, ko leži v travi in prežvekuje travno bilko.

Le človek sedi v senco drevesa in gleda vse to, ko mu magaja sončni kajček, ki je prohtl skozi goste veje, se mu zazdi, da je pomlad res najlepši letni čas.

Dragana Kovačević, 6. razred

Koga najraje srečam

106

Najraje srečam teto Jerico iz Poljanske doline, zato kadar pridemo k nji, mi rada da kakšen denar ali postreže dober domač čaj iz doma posušenih rastlin. Vidimo se približno petkrat na leto. Imam jo zelo rad. Mojemu očetu je podarila kotelnico.

Kuha take čaje iz bezga, materine dušice ali iz kuhanega bezga, ki mu pravi terjak.

Matjaž Eržen, 5. razred

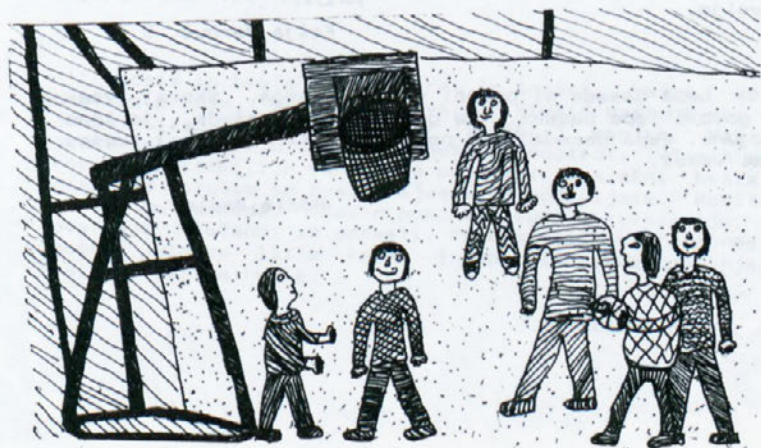
Najraje srečam svojo prijateljico Jasmino Skupaj hodiva v peti razred. Pogovarjava se o vsem mogočem. Rada jo srečam zato, ker drugega nimam, da bi mi delal družbo. Moja dva brata pa sta že precej velika in se močeta več igrati ali vsaj pogovarjati z mano. Kadar mi je dolgčas, pa jo pokličem po telefonu.

Katja Pernuš, 5. razred

HRČEK

Hrček je domača žival. Živi dve ali tri leta.
 Je nočna žival. Podnevi spi, ponoči pa razgrá
 ja. Rad je solato, korenje, zelje, jabolko, hruške,
 korenje, zelje, jabolko, hruške, sončnice in poseb-
 no hrano za hrčke. Lahko ga vsak večer.
 Kletko mu očistim enkrat na teden. Zvečer, ko
 se zbudi, radne plezati po kletki, na njej se
 guga. Na dva tedna ga moram skopati, da
 ne smrdi. V kletki ima posebno škatlico, da
 notri spi. Zjutraj, preden gre spat, se prav
 lušno pretagne. Zelo ga imam rada.

Karla Koder, 3. razred

LEPE BESEDE

Verjetno prav vsi poznate star slovenski pregovor, da lepa beseda lepo mesto najde. To se izkaže v šoli, doma pa tudi na ulici ter v trgovini. Če v šoli uporabiš nekaj lepih besed, če te boli glava in že greš domov. "Mami, prosim," se ti verjetno želja izpolni. Na ulici rečeš: "Dober dan," in že si o tebi mislijo vse najboljše. Lahko trdim, da lepa beseda lepo mesto najde.

Anka Grohar, 7.r.

Kako lepo bi bilo na svetu, če bi se vsi izražali le z lepimi besedami.

Esmeralda Bdeir, 7.r.

Prebral sem že veliko knjig in v vsaki od njih je vsaka beseda lepa beseda. Zato včasih, ko mi je dolgčas, opazujem in poslušam ljudi, toda niti en človek ne zna govoriti tako lepega jezika, kakršen je v knjigah.

Po radiu in televiziji zelo lepo govorijo, tako, da mi je kar nerodno, ker jaz niti doma niti v šoli ne izgovarjam tako lepih besed.

Jure Rozman, 5.r.

Če slišim nekoga, ki mi reče lepo besedo, sem dobre volje.

Katja Pernuš, 5.r.

Lepa beseda mi pomeni nekaj lepega. Skoraj vsak človek govori lepe besede. Če govoriš lepe besede, je lepo in vzgojno. Lepa beseda tudi pomeni, če ti nekdo kaj lepega reče, si vesel.

Rožle Papler, 6.r.

Sem zelo občutljive narave

Vsakogar, ki je po naravi zelo občutljiv, hitro prizadenejo kritike ali žaljivke na njegov račun. Ker pa imam tudi jaz dolg jezik, večkrat slišim kako ostro besedo. Najbolj me prizadenejo živalske prisposode. Če le slišim prijatelja, da govori o meni grde besede, si takoj skočiva v lase. Pretep pa povzroči moj oziroma bratov motor. Ni dolgo, kar mi je prijatelj očital, da je ta motor podoben stari, razpadajoči škatli, ki je le še za v smeti. To je pa višek! Tega nisem mogel požreti kar tako. Čast mojega motorja moram braniti, sem pomislil. In kakor bi trenil, mi je ušla roka na prijateljev obraz. Nisem vedel, ne kaj naj storim ne kako naj se opravičim mojemu prijatelju. Velikokrat sem si že zaprisegel, da bom s svojo zamerljivostjo opravil, a to mi žal do sedaj še ni uspelo. Morda pa mi bo kdaj.

Sašo Pajntar, 7.r.

Prosim in hvala

Prosim in hvala sta kot brat in sestra. Vedno, ko izgovorimo prosim, sledi tudi hvala. Prosim nastopa pri vseh ljudeh. Izgovarjajo ga, kadar jim nekaj manjka. Nekateri ljudje ga nakažejo tudi z žalostnimi pogledi. Včasih se ti prosim kar zasmili, vendar te potolaži hvaležni hvala. V šolah se prosim in hvala največkrat pojavljata. Hodita od razreda do razreda, včasih pokukata tudi k ravnatelju. Izgovarjajo ju učenci in odrasli. Prosim velikokrat izprosi za ubogega učenca lažjo kazen in spet lahko nastopi njegova hvaležna sestra hvala.

Klemen Puhar, 6.r.

POSEBNE LASTNOSTI NAŠEGA MAČKA

110

Našemu mačku je ime Miki, zelo rad leži v dnevni sobi ali pa stika po okenskih policah. Najraje se zadržuje pri stari mami, ker lovi voluharje ali dobi nov rov. Mama mu je ujela že 25 voluharjev, enega mu je ukradel maček, ki se klati po cestah in poteh.

Kadar se zadržuje zunaj, hodi po slivi in po strehi gor do luknje pri dimniku in spet je v hiši. Je črne barve, ima velike oči, sploh pa velike brke. Leži na podstrehi ali v dnevni sobi ob vznožju postelje. Najraje pije mleko ali pa je suho meso, ki mu ga damo.

Najraje ima mamo, mami in mene. Star je eno leto. Kadar grem v šolo ali kam na obisk, nas pospremi do češnje. Najbolj se boji psa Rekxa.

Zelo smo žalostni, kadar ga ni niknjer. Sosedov mulec meče nanj kamenje; kadar ga vidi mami, mu jih naloži po zadnji plati.

Naš maček ima posebne lastnosti, kadar suče rep levo in desno, je žejen, kadar se vrti v krogru, je lačen in kadar ga maje gor in dol, je jezen. Nima rad tujih ljudi, takrat se umakne na podstreho.

Matjaž Eržen, 5. razred

Opis živali

Od živali imam najraje ptička. To je kamanček. Je rumen in ima lepe perutničke. Ima oranžen keju. Ko je mami čistila kletko, je kamanček ušel iz škatle. Mami mi je povedala, če se kamanček zaleti, lahko pade na tla in umre. Mi pa smo ga ujeli in dali v kletko. Vsak dan smo mu dali čisto vodo in hrano. Kamanček pa je lepo pel. Čez šest let je poginil. Želim si še drugega kamančka.

Martina Romih, 3. razred

Jaz imam zelo rad živali. Najraje pa imam hrčka. To pa zato, ker je majhen in mežem.

Urban Premrl, 3. razred

Jaz imam rad psa. Če bi ga imel, bi ga hranil in peljal na sprehode.

Zoran Mijuškovič, 3. razred

Zelo rada imam živali. Doma imamo kanarčka. Moje babica pa ima psa. Izri na s kitajske pasme je pekinez. Je majhen in prijetljiv. Ime veliko dloko, ki so rjave barve. Visok je trindvajset cm. Uhlje ima poraščene z dolgo dloko. Ime mu je Snopy. Po trebuščku je netlo rjave barve, drugod pa je temnejše barve. Ima velike temno rjave oči in potlačeni gobček. Kadar ga s hitro hitač po trebuščku, se mu zdi zelo prijetno. Če pride kdo na oči ali če koga vidi je vesel in gletita z repom. Najrajši je na postelji, se rad igra, boža in igra. Kadar pridem na oči, skoče okoli mene in ga moram pobožati. Če po televiziji vidi druge pse, začne takoj lajati. Zelo rada je na balkonu in leži na soncu.

Wina Mlekar, 3.11.

Prišla je pomlad

Prišla je pomlad.
 Ptiki se vračajo.
 Cvrtje svete okoli mene.
 Pomlad je najlepši
 letni čas. Trava je
 ozelenela in kmalu
 bo praznik. Začnejo se dela
 na vrtu in v sadovnjaku.
 Pomlad mi je najljubši
 letni čas zato, ker vse
 znova svete.

Matja Jarbec, 2. r.

Na vrtu so štiri rožlice.
 Prva je odprta. Drugi dve sta tudi
 že v cvetu. Le četrta še ne cveti.
 Kaj je z njo? Vode ji manjka.

Robt Lipovec, 2. razred

Pomladi rastejo avonček, trobentica in
teloh. Andrej

Pomladi cveti drevje. Tina Br.

Pomladi je dan daljši. Pavel

Čebele letajo s cveta na cvet. Peter

Ptice perke so v sadovnjaku. Sandra

Pomlad je lepa. Uroš

Pomladi gremo na izlet. Tanja

Pomladi urejamo vrtove. Sergeja

Velikokrat gremo v planine. Rok

Z babico gremo nabirat regrat. Gašper

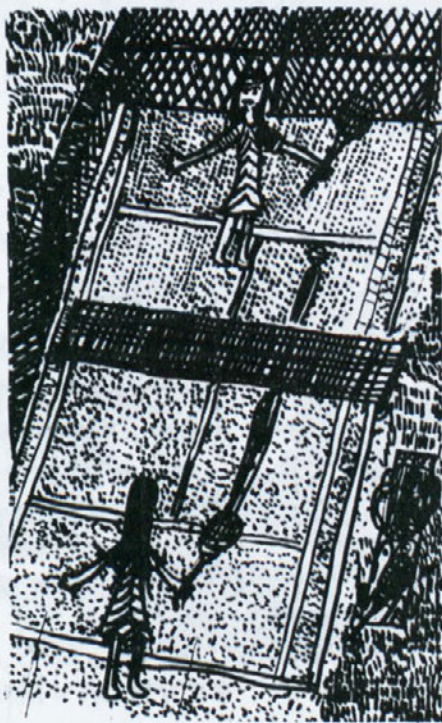
Učenci 1. razreda

OPIS KANARČKA

415

Elloj Kanarček je star dve leti. Dobil sem go, iz oomi
rojstni dam. Kupili smo go za me rojstni ptic v tržiču.
Ime sem mu dal ellandi. Je rumeno - oranži me barve. U
bletli ves dan veselo rhače in prepere. Vračk dan mu
monam dati svežo vodo. Zvečer mu pospravim ostan
be hrane, v porodico mu dam svežo hrano. Zelo
nad je roleta, radič in jabolko. Včasih glode sipimohot,
da mi iz nje bruni bljunček.

Elitja Glabe, 3. razred

Moje kolo je pisane barve.
Poimenujem ga Zeleni blisk.
Z njim se hitro vozim. Krasih
gremo na kolesarski izlet. Izleti
so mi zelo všeč. Ko se vračamo
z izleta, se vedno peljem naprej.
S kolesom se rad vozim.

Peter Markič, 2. razred

Koga najraje srečam

Najraje se družim z mojo sestrično
Jozi. Obišče me vsako nedeljo. Iva si
zelo dobri prijateljici. Nje me srečam
dostikrat, ker hodi v prvi letnik
srednje šole. Vnjeni družini so še
sestra Andreja, oče Jože, mamica
Tatjana in mama Marija. Ima
tudi psa, ki sem ji ga jaz dal,
ko je bil še majhen.

Jasmina Klokaj, 5. razred

Novinarke - radijske napovedovalke
iz 8. razreda

Mlajši novinarji

8a

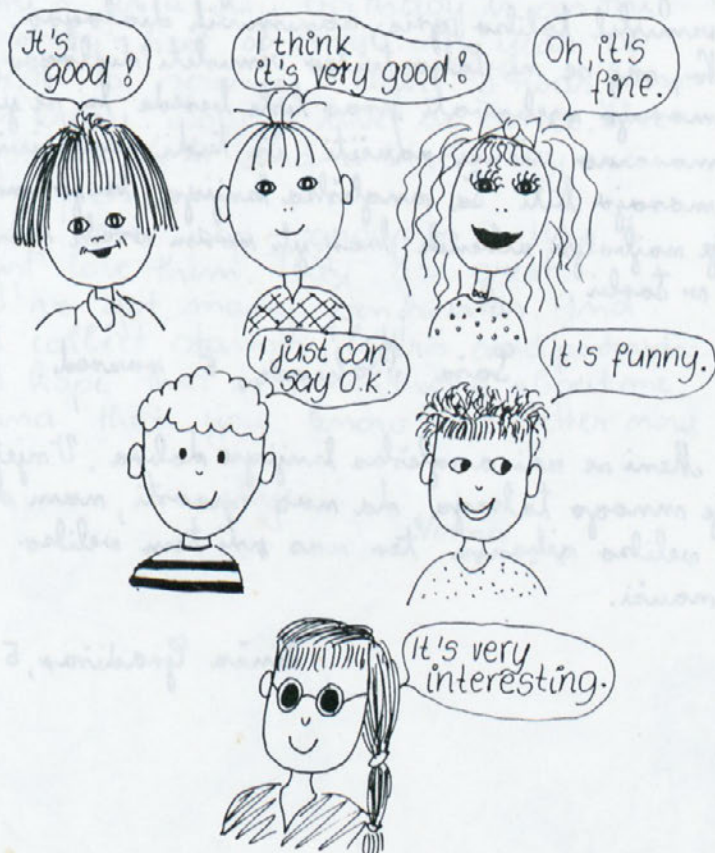
8b

8c

OSMOSOLCI

PROJECT 1

Te nove angleške knjige so zelo zanimive, ker vsebujejo mnogo igric, ki jih še ne poznamo, nekaj igranic, dialogov, zelo malo vaj. Te novi angleški knjigi se nikoli ne dolgočasim, če kar vad pisne naloge, ni se potrebno veliko učiti, po svojih mirnih oblikuje svoje projekte. Ljudem se, kar ni je avtor učbenika vrnitil veliko igric, zanimivih dialogov. No, vaj se ni tako težko vrnitil dialogov, a morajo vsebovati prav tiste besede, ki se jih moramo učeni naučiti. Pa tudi zanimivi morajo biti. Ta angleška knjiga, ki jo imam, je najboljši učbenik, kar jih nosim v rok dan v točki.

Lara Bohinec, 5. razred.

Meni se vidi angleška knjiga dobra. V njej je mnogo takega, da nas sprosti, nam da veliko zabave ter nas pri tem veliko nauči.

Lenca Gradinar, 5. r.

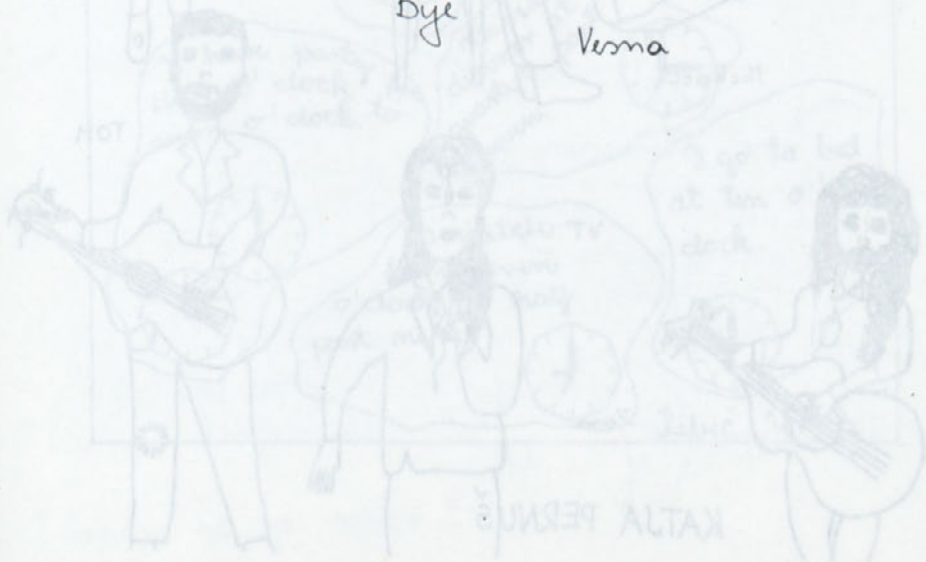
WHO AM I ?

Who am I ? I am only a twelve years old girl, who's going to school. I have a lot of friends in school. My best friend is Lenca Gradisar. That's all about the school. My name is Vesna Maček. I have got a sister. She's Jurca. My birthday is on the twenty-first of April. My year of birth is seventy-eight. I was born in Kranj. Now I live in Ljubljana. I've got two fish and a bird. They are my pets.

My best pop-group is A-HA. I just love them. They are great. I've got many penfriends. And I collect stamps, letters and postcards. I hope this is something about me and that you know me better now.

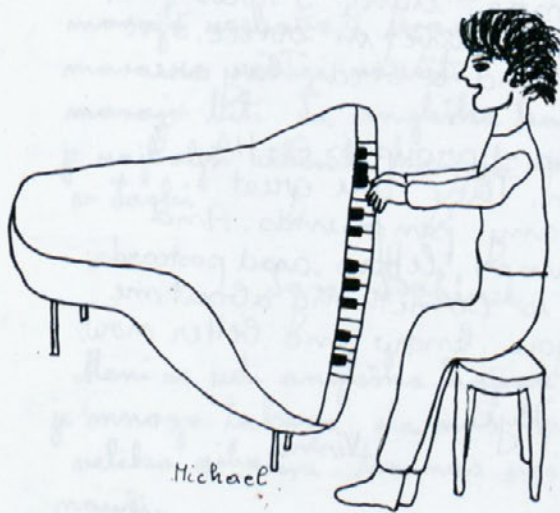
Bye

Vesna

The dog pogs

My favourite group is the Dog Pogs. There are two girls in the group and three boys. Their names are Laura, Zora, Michael, Tom and Ben. Laura plays the drums, Zora sings, Michael plays the piano, Tom plays the Bass guitar and Ben plays the rhythm guitar.

Michael

Laura

DEU

Zora

KATJA PERNUŠ

TOM

I get up at quarter to seven.

I don't have breakfast.

I start school at half past seven.

I have break at five past nine.

I go home at twelve o'clock.

I do my homework from half past twelve to two o'clock.

We have lunch at two o'clock.

I have party three o'clock from seven o'clock to

We have dinner at quarter past seven.

I go to bed at ten o'clock.

I watch TV from seven o'clock to half past nine.

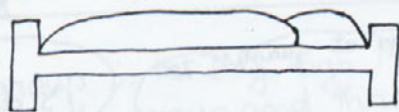
Dilvić Urška

IDEAL

MY

DAY

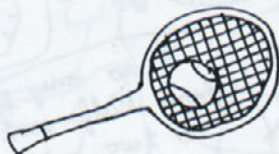
124

I get up at ten o'clock.

I have breakfast at half past ten.

I play tennis from twenty to one to three o'clock.

I go swimming at four o'clock.

I have lunch at five o'clock.

I go to bed at six o'clock.

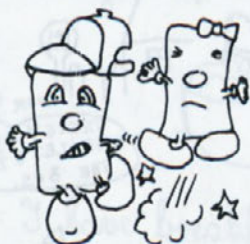
TINA ŠPENDAL

I never go to school!

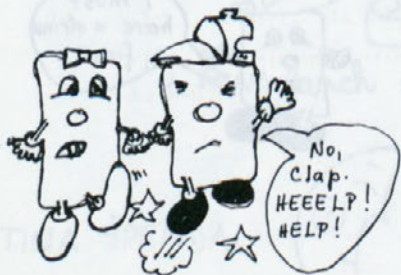
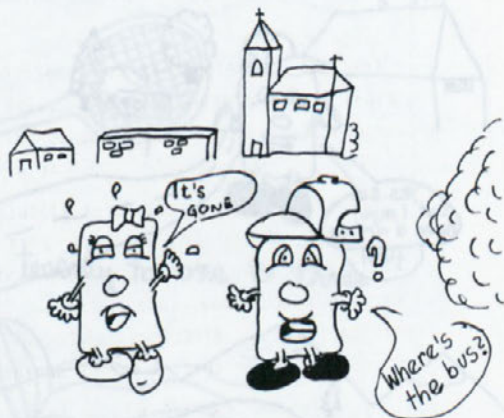
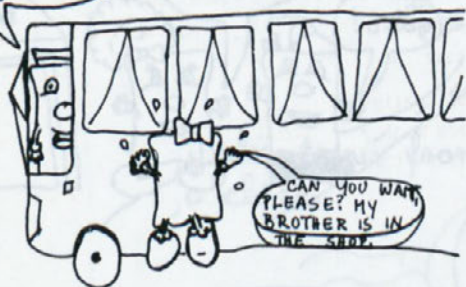

CLIP & CLAP

We're
Lost

I'm sorry
I can't wait
for you.

ANDREJ KOGOJ

Dear Mateja !

My name is Katja Špik. I'm eleven years old and I live in Bistrica. I've got no brothers and no sisters. Have you got a brother or a sister?

Have you got a pet? I've got no pets. My favourite record is "LAMBADA" by KAOMA. They're great. I've got no cassettes and I've got a poster of them in my bed room. What's your favourite record?

BYE

FOR

NOW

KATJA

My address: Katja Špik, Deteljica 4, 64280 TRZIG

address:

Miss

Mateja Tratnik

Javorniki 31

62390 Ravne na Koroskem

DEAR SEBASTIJAN!

128

Hello? My name is Luka Ropret and I live in Tržič. I'm eleven. How old are you? Have you got a brother or a sister? I've got a brother and a sister: Jaka and Neža. Jaka is in the secondary school. Neža is in the kindergarden. My father's name is Janko and my mother is Stanislava.

My favourite record is "GALOWS POLE" by Led Zeppelin. My favourite television programme is "THE TWILIGHT ZONE" on the super channel. My favourite radio programme is "STOP, POPS 20." What's your favourite record, television programme, radio programme? Have you got a pet? I've got a gold fish and a turtle. Their names are Godzilla and King Kong.

Bye for now,
Luka?

129 My interview with Grandma

1. How old are you?

I'm 64.

2. When do you get up?

I get up at half past seven.

3. Do you like music?

Yes.

4. What do you do in your free time?

I watch TV, I listen to the radio, I go to shops and I go out.

5. When do you have lunch?

I have my lunch at twelve o'clock.

6. Are you married?

Yes.

7. Do you have children?

Yes. I have a son and a daughter.

8. Do you watch sport on TV?

Yes.

9. Do you go on holiday?

No.

10. Who are your close friends?

My grandchildren, my husband, my children and friends from village Bistrica.

11. When do you have dinner?

I have dinner at half past six.

Thank you!

DUNJA ČERNIGOV

OUR FAMILY

My sister
Mija

My Mum
Marja

My Dad
Rudi

ME

My brother
Simon

My
grandma

My parrots

This is our dog Ano.

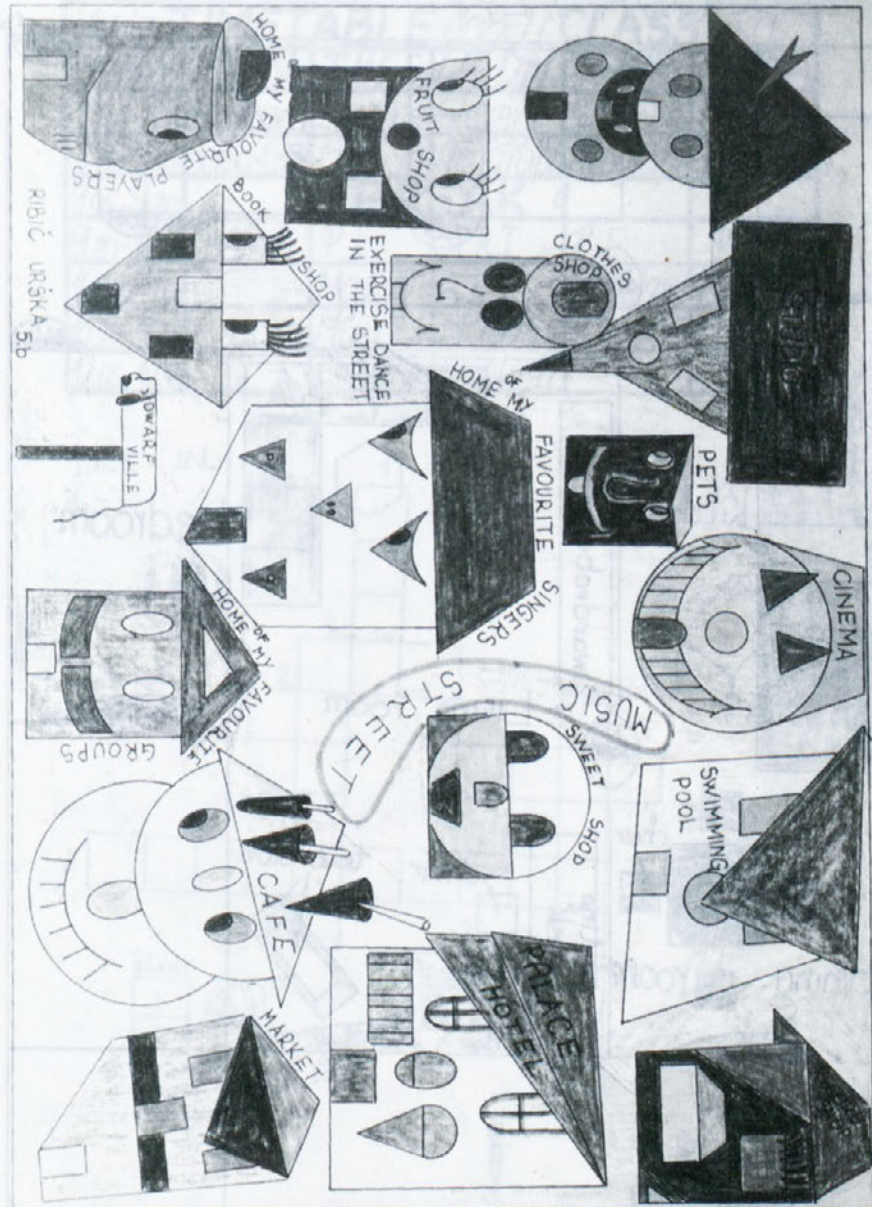

This is my
rabbit.

This is my cat.

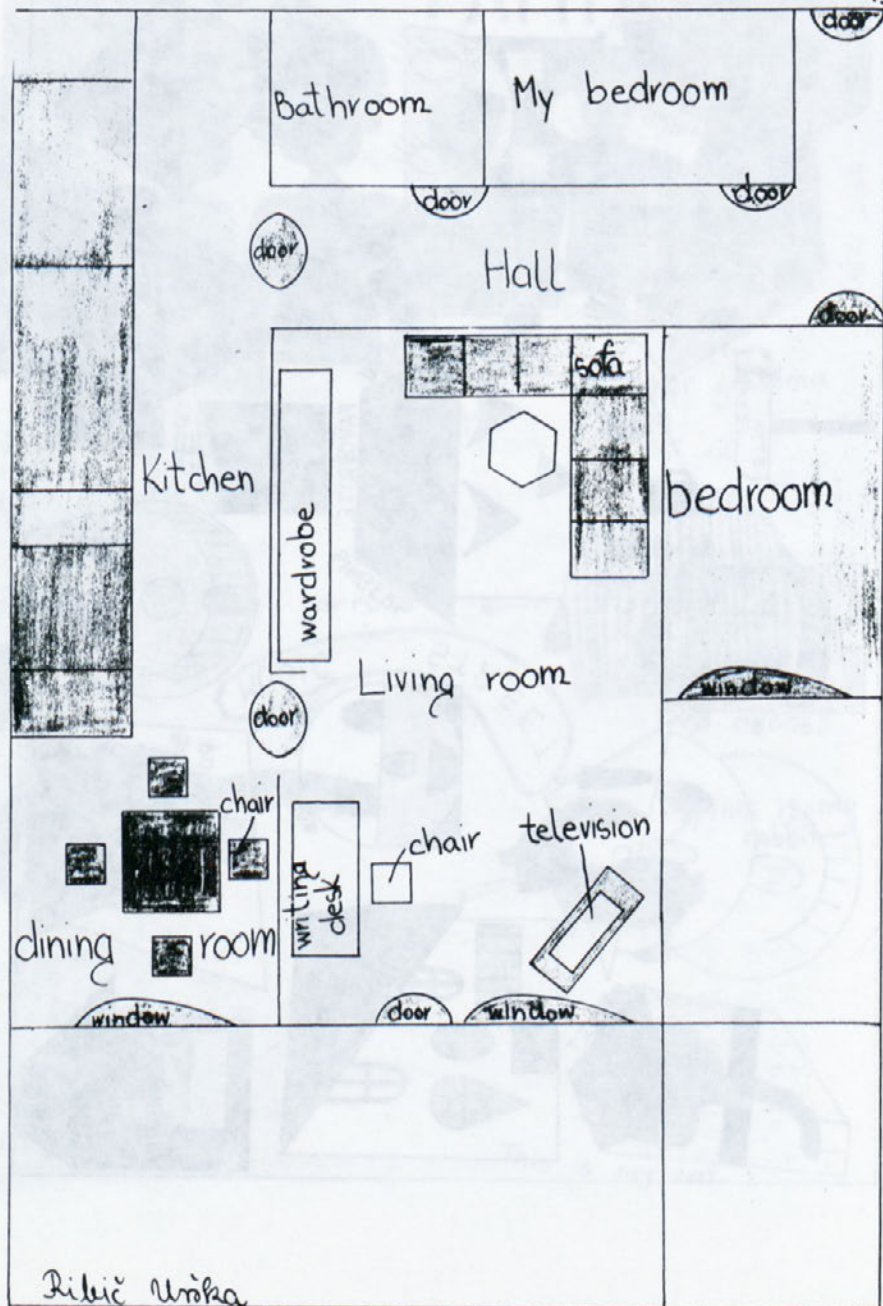
MY DREAMTOWN

Small handwritten text at the bottom right of the page.

OUR FLAT

132

Ribić Uroša

Maja TIMETABLE Japelj CLASS 5.a.					
TIME	MON.	TUES.	WEDN.	THUR.	FRIDA
7.30-8.15	Slovene	Slovene	Slovene	Science	English
8.20-9.05	Serbo-Croat	English	Geograph	Geograph	Serbo-Croat
9.05-9.20	BREAK				
9.20-10.05	English	P.E.	ART	P.E.	P.E.
10.20-11.05		Maths	ART	Maths	Maths
11.10-11.55		Music	Maths	Slovene	Craft
12.00-12.45		Science	English		

FILL IN :

1.

5.

3.

4.

2.

6.

7.

5.

1.

START

1

2

3

4

5

6

7

FINISH

7.

3.

6.

EXERCISE

HOMEWORK

MARIETA ZAMAN

Stežice so glasilo
Osnovne šole heroja Bračiča
TRŽIČ

135

Glasilo urejajo člani literarno-novinarskega krožka.

Tehnično delo so opravili: Alenka Rozman, 7.r., Bojan Dolinar, 5.r., Marijana Abramovič, 6.r., Jure Rozman, 5.r., Rožle Papler, 6.r., Dragana Kovačević, 6.r., Sonja Rupar, 6.r., Matjaz Jazbec, 5.r., Maja Koselj, 5.r., Nuša Kotar 5.r.

Likovni prispevki pod mentorstvom akademskega slikarja Kamila Legata: Rožle Papler, 6.r., Bernard Alič, 6.r., Katja Gaber, 5.r., Benjamin Felog, 6.r., Maja Jopelj, 5.r., Aleš Raztresen, 5.r.

Fotografije so izdelali člani fotokrožka pod vodstvom Staneta Perka.

Tipkale: Metka Kavčič, Majda Rozman in Francka Markič.

Mentorji Stežic: Jožica Koder, Majda Rozman, Mica Štumfel.

Tiskali v tiskarni obutve Peko.

Izvodov: 500

V maju 1990.

